

Onvoorziene schade

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond (2017)
Volgend jaar wordt alles beter (2017)
Normaal (2017)
Vega Parallel (2018)
Een giraffe in Praag (2018)
Ik niet hoor! (2018)
Sugar and Spice (2018)
Reptielen (2018)
Sentimentele blues (2019)
Arthouse (2019)
To Boddah (2019)
De Apocalyps kwam later (2020)
Melodie in sigarettenrook (2020)
Zomertoer (2020)
Zuid-Koreaanse kibbeling (2020)
Infrastructuur (2021)
Niemand neukt meer (2021)
Skinny Jake (2021)
Kolenbrander: Oorlog in Amsterdam (2022)
Samen (2022)
Zo'n ding waar geluid uit komt (2022)
Oleg Artemiev redt de wereld (2022)
De Opruimingsdienst (2022)
Kolenbrander: Een kwestie van toeval (2023)
Onvoorziene schade (2023)

Cazimir Maximillian

Onvoorziene schade

BRAVE NEW BOOKS

Voor

Eerste druk: april 2023

Copyright © 2023 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl

Omslag © Cazimir Maximillian (Weesp, 15 april 2010)
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789464804485

I'm not smart, but I know what love is.

Forrest Gump

Januari t/m april 2010

*Did I ask too much? More than a lot
You gave me nothin' now it's all I got
We're one but we're not the same
Well we hurt each other then we do it again*

One
U2 – Achtung Baby (1991)

Een jeugdzone.

Al die jaren heeft niemand het geweten en in al die tijd was het me gelukt om het zo diep mogelijk weg te stoppen. Te doen alsof het nooit had plaatsgevonden.

Maar nu is het hardnekkig teruggekeerd. Het is al enkele maanden aan de gang en het lijkt niet meer te stoppen, nee... het lijkt als een gezwel uit te breiden.

Ik ben een monster.

Maar nee, ik was twaalf. Ik had misschien driekwart van mijn daad niet kunnen overzien.

Maar niks lijkt het nog te kunnen verzachten. Niet meer. Het domineert alles waar nog ooit plaats en ruimte was voor hoe het er bij dag aan toe ging. Maar ik moet mezelf sterk houden, hopen op betere tijden... want vanavond is er iets te doen in Schagen.

Het heeft lang geduurd dat ik weer eens iets met vrienden kon doen. Alles kan een afleiding zijn. Misschien vanavond ook.

Met de bus ga ik naar Den Helder en pak daar de trein naar Schagen. Het is deze dagen flink aan het sneeuwen.

Nog altijd in zo'n roes als ik in de trein naar Schagen zit; een tunnelvisie waarbij ik twijfel over het lichtpuntje. In Schagen stap ik uit en bel ik aan bij Pierre, waar ik zou gaan overnachten. Het lukt me om van de buitenkant nog te zijn zoals ik alledaags ben, denk ik.

Na het avondeten hangen we nog wat in de woonkamer bij zijn moeder, grijp ik zijn broertje Slamet bij de lurven en rond een uur of negen arriveren Ewout, Kari en Phil, om vervolgens met hen het uitgaansleven in te duiken.

Elke vriend lijkt een totale andere eigenschap te hebben. Pierre is veelal stil, Ewout is nogal klungelig, Phil is de rustigste en

Kari, een adoptiekind uit Bangladesh is een van de drukste... en fantasierijkste. Heel vaak moet je zijn verhalen met een korrel zout nemen.

Ook ene Joseph is gekomen. Een lange magere gozer, praat erg als een vastberaden reclameman die gouden handen zou moeten hebben. Maar hij is oké.

We verkiezen de Bierkade. Het is een kwestie van doordrinken, een biljartje wegtikken, maar op het moment dat ik een nummer te horen krijg uit de omschreven periode, doe ik mijn best om een te zijn met mijn vrienden.

De schaamte, het verwijt, het feit dat het mijn ware dood wordt als ik erover praat. Wie is er nog te vertrouwen?

En dan dat nummer, dat me doet herinneren aan een best wel fijne tijd die op dit moment absoluut niet fijn gevonden mag worden. Een gloeiende bal die zich in mijn hersenen heeft geplant en elk moment uit elkaar wilt barsten.

Maar toch... Spontaan maak ik een plan met ene Joseph. Om met Koninginnedag naar Amsterdam te gaan, en de dag daarvoor naar Weesp. Waarom Weesp? Dat hoop ik in een betere periode nog te kunnen vertellen. Ik hoop dat dat morgen of volgende week mag zijn.

Op den duur lijkt het erop alsof de bartenders me geen bier meer willen schenken. Ze hebben vele gezichten gezien...

Gezien waar het fout zou gaan.

We nemen luidruchtig afscheid en ik loop met Pierre mee naar zijn huis, waar we nog enkele biertjes wegtikken en ik vervolgens op de logeerkamer op een matras mag slapen.

Ik zou blij moeten zijn. Ik ben namelijk jong en hoor uit te gaan zonder de treintijden in de gaten te moeten houden.

In Hippolytushoef waar ik woon zou me dat immers ook niet meer lukken.

Maar nu kan ik niet genieten. Ik kan slechts vluchten in mijn

slaap, om vervolgens in dezelfde hel wakker te gaan worden. Het jaar is nog maar net begonnen... Waar zal het in hemelsnaam gaan eindigen?

*

Wakker worden in een kamer van Pierres ouderlijk huis. De grijze lucht door het raam.. en het feit dat het me alweer mislukt is om dat gevoel te verdrijven.

Nee, het lijkt nu door de gevoeligheid van de kater nog veel sterker te zijn.

Maar ik moet het voor mezelf houden.

Pierre steekt zijn kop door de deur terwijl hij slechts een handdoek om zijn middel heeft. Hij is net klaar met douchen en vraagt of ik al wakker ben.

Dat gebeurt ook moeizaam.

Even later zit ik bij hem en zijn moeder aan de koffie beneden. Zijn moeder Loe Loe is doof en slechthorend. Haar gepraat vormt zich in vreemd gegorchel en gekrakeel, maar daar kan zij niks aan doen.

Buiten lijkt het ijzelen onvermoeid door te gaan en mijn moeder belt al via het nummer van Pierres huis met de mededeling dat de bussen niet rijden. En dat ik het zelf uit mag zoeken omdat ik gisteren zo eigenwijs was geweest omdat ik perse moest feesten.

Mag het? Na bijna vier maanden eenzaam thuis zitten?

Maar misschien had ik nu ook maar beter thuis kunnen zitten.

Maar ik verzin wel een list.

Ik loop door de straten van Schagen richting het station. Door de ijzel, mist en de zondagse desolatie.

Thuiskomen is het eerste doel. Ja, ik verzin wel een list, daar

heb ik wonderbaarlijk altijd wel kracht voor. Ondanks er weinig plek overblijft in mijn hoofd.

Maar ik moet sterk blijven.

Tien minuten later zit ik op de trein en stap ik bij Anna Paulowna uit.

Ik loop wel. Het is niet anders.

Maar dan tref ik een bekende. Het is een van de voorzitters van het gemeentehuis. We kennen elkaar omdat ik momenteel bij de gemeente stage loop.

Hij schijnt zijn dochter af te moeten halen van het station en ik mag met hem meerijden.

Wat een geluk. Tot zover.

Het is echter een combinatie die je maar aan moet zien te kunnen. De wroeging, de knagende schaamte, spijt en dat gecombineerd met de asgrauwe ijskoude omgeving en zijn natte sneeuw. Wetend dat er toch wel ergens licht aan de horizon zal zijn. Al lijkt die nu ver te zoeken zijn... Tenminste, als ik niet gewoon de knoop doorhak.

Eenmaal thuis tref mijn moeder in de woonkamer en zeg dat het me gelukt is om toch te komen... en ben ik blij dat ik naar mijn kamer kan gaan, waar ik toch tot laat in de avond; het avondeten niet meegerekend, verslagen op mijn bed lig.

Alsof de kaken van het beest me niet los kunnen laten.

Ik kan hier niet te lang mee rondlopen, alleen...

*

De volgende dag bijt ik door op mijn stage. Ik zit met Pieter op de wagen, met daarachter een aanhangwagen vol zout.

Het is in en uitstappen in de regio Wieringen, de paden, stoepen en weggetjes van zout voorzien... en weer instappen.

Ik vraag me nu af of het me wel gelukt is om mezelf te

camoufleren. Zolang je jezelf stil houdt zouden mensen geen conclusies over jou moeten of kunnen trekken.

Een geluk bij een ongeluk. Om twaalf uur ben ik niet meer nodig en mag ik naar huis. Mijn vader is in de schuur bezig en op mijn kamertje Google ik er weer op los. Google zou alles moeten weten, zou de waarheid moeten vertellen over wie je bent en wat je hebt. Maar het einde lijkt zoek.

Mijn leven lijkt momenteel niets meer te zijn dan een kleine ovale gat waardoor ik zicht heb op de zaken. Voor de rest is alles pikzwart.

En zo laat ik het donker worden. Met avondeten laat ik niks merken. Ik zit met mijn vader, moeder en broertje Björn aan de keukentafel en doe alsof er niks aan de hand is.

Om vervolgens blij te zijn dat ik weer naar boven kan.

Terwijl ik er niet blij om zou moeten zijn.

Maar het is zo.

Het ziet er vanaf de buitenkant uit alsof ik pijn lig te lijden op mijn bed. Mijn kop knalt uit elkaar en ik lijkt amper te kunnen bewegen. Hoe loopt dat over een week? Over een maand? In het hoogseizoen? Volgens jaar? In de rest van mijn leven? Hoe lang ga ik dit nog volhouden?

Want ik ben het geweest. Ik, ik, en niemand anders. Er bestaat geen tijdmachine om het uit mijn leven te wissen. Ik ben een monster. Dat zeggen ze namelijk allemaal. Al die mensen die gelijk hebben over alles en weten wat de waarheid is. Mensen die zelf normaal zijn daardoor nooit fouten maken in hun zowel hun jeugd als het leven.

En dan die herinneringen die ik nog koesterde; de herinneringen aan de schoolvakanties, schoolkampen, groep acht en zijn musical, de brugklas... en verder...waar ik normaliter werd overspoelt door de warmte en zijn geuren en kleuren als ik weer aan toen dacht. De weemoed en de

nostalgie die me ernaar verlangden om vele herinneringen uit mijn afgelopen tienerjaren nog een keertje overnieuw te doen. Het heeft plaatsgemaakt voor een ijskoude desolate hel van schaamte en schuld. Het mag niet. Want de herinneringen aan de mooie dingen in mijn zorgeloze jeugd staan namelijk net zo vast als die afschuwelijke monsterlijke daad. Twaalf jaar en dan al de aller aller aller aller grootste fout van je leven kunnen maken. Eentje waar geen enkele toekomstige fout tegenop zou kunnen.

...Het is gedaan met me. Of...

*

Je staat vroeg op omdat je door moet gaan.

Koffie drinken in de keuken onder mijn kamer. Mijn moeder en mijn broertje Björn in mijn aanwezigheid.

En vervolgens door de natte sneeuw in het donker naar de bushalte nabij het fietstunneltje lopen.

De schoolbus passeert net, maar lijkt niet te willen afslaan naar de busvak. Ook niet als ik mijn hand opsteek. Hij rijdt me prompt voorbij. Dan op de volgende wachten. Op de 135 naar Den Helder en daar maar de trein pakken.

Het maakt me ook niet uit.

135 komt eraan, en door het donker laat ik me naar Den Helder voeren, om daar de trein naar Schagen te pakken.

Even later enter ik mijn klaslokaal op de groenschool.

De tafels staan in een vierkante kring opgebouwd, waarbij de leerlingen met de ruggen naar de muur zitten en er nog een grote ruimte tussen de tafels in zit.

En ene Jorna is er ook weer.

'Ja, ik zag jou al staan daar bij die bushalte... en jij nog verwachten dat ik een seintje zou geven aan de buschauffeur, ik

denk, krijg jij effe lekker de tering!'

'Kruip terug naar je hol waar je vandaan komt...' roept ene Nick, die naast hem zit.

Gewoon blijven ademen. Ik neem plek bij de drie jongens waar ik het meest mee optrek. Marcel, Chris en Pascal.

De rest van de klas... Ik zeg er maar niet veel over.

Ik neem plaats achter het tafeltje en open mijn laptop.

Tijdens het dagje school heb ik al met al wel een beetje afleiding kunnen vinden. Met name met degenen waarmee ik in de klas het beste mee optrek. Al voel ik mijn oogleden nog altijd branden en woelt de viezigheid op de ondergrond.

De bus zet me op het laatst af bij het fietstunneltje nabij Westerland. Als ik de halte verlaat zie ik net dat mijn moeder aan komt rijden, terwijl mijn broertje Björn naast haar zit. Ze stopt voor me, het instappen alleen al lijkt als vertrouwd te voelen en als ik een blik op haar gezicht werp lijkt ik toch een opening te zien.

Haar lach, die typische moederlijkheid dat van haar kind blijft houden. Het voelt zo vertrouwd. Het zou nu echt wel kunnen.

Ik heb het namelijk ook op die ene fora gelezen van een vrouwelijke rechtenadviseur. Over puberende kinderen die huilend een bepaalde daad aan hun ouders opbiechten, deze ouders vervolgens aanklopten en waarbij deze rechtenadviseur genuanceerd bleef, de spijt van de puber meevoelde en daarmee in oplossingen dacht.

Wellicht ben ik toch niet alleen op de wereld.

Nu is het alleen maar de tijd om het moment te vinden.

Dat vertrouwde moment in de avond. Ik maak er nog een voorspel van ook. Mijn vader zit op de zolder in de schuur, mijn broertje ligt in bed en ik zit samen met mijn moeder

televisie te kijken, biedt chocolademelk aan en eenmaal de televisie uitstaat lijkt het moment aangebroken te zijn. Het begint heel subtiel met dat ik spijt heb van bepaalde dingen die ik vroeger heb gedaan.

'Maar... dat is toch nu niet meer van toepassing?' zegt mijn moeder.

'Maar er is iets... anders...'

'En dat is...'

'Toen ik twaalf was....'

En ik vertel mijn bekentenis.

En waarschijnlijk zijn nu wel degelijk de seconden aangebroken dat ik mijn gebedje mag doen.

Mijn moeder haalt van schrik haar adem in, buigt haar hoofd naar voren en slaat haar hand voor haar ogen.

'Oké... Ik heb het niet gedaan...' maak ik er snel van.

Maar dat heeft natuurlijk niet veel zin meer.

Er volgt een soort van black out. Het lijkt nu alle kanten op te gaan.

Maar het was te verwachten. Het temperament gaat naar beneden en de bevestigingen lijken nu uit een kleine verluchting te bestaan.

'En je hebt het een paar keer in dat jaar gedaan?'

'En toen ook mee gestopt.... maar...'

Schommelingen van vastberadenheid, wanhoop en schaamte.

'...al die herinneringen die er daarna volgden zijn nu gewoon besmeurd.'

'Dan wordt het nu tijd om die weer te gaan wassen.'

Er is dus volgens mijn moeder niets aan de hand.

Zo rond bedtijd besluit ik me te douchen en ga ik naar de steile trap richting mijn slaapkamer.

Mijn moeder komt echter nog wel de keuken binnengelopen om me een extra hart onder de riem te steken terwijl ik al op de

trap sta.

'Je bent geen monster. Experimenteren hoort bij die leeftijd... maar als je het op je zestiende of zeventiende had gedaan, dan was het een ander verhaal geweest.'

Dat wist ik toen natuurlijk ook.

Op mijn slaapkamer huil ik vervolgens zonder te stoppen.

Mijn moeder kan me nu toch niet horen omdat de woonkamer aan de andere kant van het huis is.

*

Oké, mijn moeder is dus nu de eerste en de enige die ervan weet. Is het een last van mijn schouders? Misschien wel, maar aan de andere kant...

De schaamte.

Mijn moeder die nu waarschijnlijk dit beeld over mij heeft.

En dan zeker hoe mijn moeder me heeft herinnert, zonder dat dit er nog bij in het teken stond. Had ze het dan eigenlijk wel mogen weten?

Op dat ogenblik zelf wist ik dat nog niet.

Een dag later ga ik naar mijn stage. Deze bevindt zich nog geen halve kilometer van mijn huis af. Een loods, waar het gemeente en hoveniersvervoer gestald staat. De kantine waarin stoelen slordig naast elkaar staan met in de aanwezigheid een werkbank met zijn slijptollen, zagen en ander gereedschap.

En een hok vol klootzakken. Op enkele na dan.

Pieter bijvoorbeeld. Waar ik voornamelijk mee samentrek.

Een lange man van eind veertig, kort donkerbruin haar en een bril... een aparte vorm van humor. Ook de opzichter Hanro Notema kan ik wel als een prima persoon beschouwen. Een gezette man van begin vijftig, geblondeerd haar... en een weduwnaar sinds een half jaar.

Een dag na de bekentenis is het mooi weer, maar ligt de sneeuw en de gladheid er nog sierlijk bij.

Op het grasveld bij het bejaardenhuis strooi ik de zout. Ik ga ervan uit dat niemand ziet dat ik huil. Dat zou uit den boze zijn. Is het opluchting? Dan toch wel? Het lijkt te komen en te gaan op de meest onwillekeurige momenten.

Thuis kom ik bij door te besluiten om niet teveel te gaan Googlen. Ik denk dat dit tot zover wel goed zit. Maar bij mijn moeder vraag ik nog om raad: zijn er eventueel boeken met herkenbare zaken?

'Maar als ik je dan die boeken geef, zal dat het piekeren ook doen stoppen?'

Maar het zit vreemd in elkaar. Ik zou me moeten schamen om de daad die ik deed, maar de schaamte voor mijn ego lijkt er ook een aandeel in te nemen. Het beeld wat mijn moeder nu heeft gekregen. Het feit dat ze het weet. En dan al die jaren ertussenin dat ze met me optrok, nog een gewone jongen zag... tot zover.

Het maakt de herinneringen er totaal niet schoner op.

Nog niet tenminste.

Maar ik hoop zo snel mogelijk van wel.

Hoe zat dat nou met die droom die ik nou had? De droom vond plaats in de nacht voordat ik het aan mijn moeder vertelde.

Het leek een soort van avontuurlijk lichtpuntje te zijn waar ik al jaren op heb gewacht of wat in beperkte mate maar was toegepast.

Tussen de roes door droomde ik over twee dagen. Op dag één zag ik de vage beelden die iets weg zouden moeten hebben van Weesp. Ik kon het al meteen linken. Mijn vader heeft een Landrover en in mijn kinderjaren, tot mijn elfde ongeveer, gingen we geregeld naar dit stadje om een Landrovergarage te

bezoeken. Mijn vader had dan weer eens wat onderdelen besteld.

Op dag twee zag ik mezelf met mijn vrienden op het Lutjestrand. Welke vrienden het waren wist ik niet meer. Het leek een beetje kracht te geven... Maar momenteel lijkt er nog een hoop schoongemaakt te moeten worden.

Ik probeer gewoon de afleidende gesprekken te blijven behouden. Met mijn vader, die er nog niks van af weet, drink ik een biertje op de zolder van de schuur/garage.

Ons huis is raar in elkaar gebouwd. We wonen op een industrieterrein, tegenover en na een oversteek over de doodlopende weg ligt een grasveld. Een provinciale snelweg op 300 meter afstand, met daartussenin een grasveld en een dorpsweg.

We hebben het huis, groot genoeg om op afstanden van elkaar af te zitten.

De woonkamer en de slaapkamers op de voorfront.

Mijn moeder en mijn broertje verdelen die kamers terwijl mijn vader boven de schuur/garage slaapt. Dit omdat hij te hard snurkt en mijn moeder daardoor niet kan slapen.

Dan heb je nog een doorloop naar de keuken, een plek wat vroeger nog een garage was geweest. En daarboven bivakkeer ik op een zolderkamer die groot genoeg is. Met mijn muur vol dvd's, mijn laptop, mijn bank, televisie, dvd-speler, tweepersoonsbed, twee schemerlampen en de knusse eikenhout gelakte schuine wanden.

Achter mijn rug op de computerstoel bevindt zich een wasbak en achter de deur bevindt zich het toilet, de klerenkast, een cv-ketel en de trap naar de keuken.

De keuken heeft een schuifpui, waarbij je aan de rechterkant bij de serre naar binnen kan kijken en waar een tafel staat met een soort van schietbaan voor de luchtbuksenhobby van mijn

vader en diverse vrienden van hem.

Een van die vrienden is Janke. Een Fries die geregeld langs komt en die je maar beter niet tegen kan spreken. Hij heeft zijn linkermiddelvinger verloren, een kaal hoofd met een ringbaardje, rood doorlopen plekken onder zijn ogen, een breed en stevig postuur.

Ik weet niet waarom ik er altijd bij aan ga sluiten. Misschien omdat er wat te doen is op zo'n saaie avond. Er is reden om bier te drinken... en toch intrigeert zijn houding mij wel en ben ik inmiddels wel aan die botheid en onvriendelijkheid gewend geraakt, maar hou ik me altijd nog vast aan de wijze en vriendelijke momenten.

Als ik hem echt mag begrijpen ben ik onervaren, naïef, nutteloos, maar heb ik wel een grote bek.

In zijn woorden heb ik mijn “straatje niet schoongeveegd”.

Maar zijn hoogdravende verhalen; zaken die ik nooit bij zou kunnen houden, zijn reizen, zijn fratsen, kwajongensstreken en zijn toch wel botte humor en zijn wijze lessen geven me de redenen om erbij te blijven.

Misschien ben ik ergens wel jaloers op hem. Als ik zijn karakter zou hebben, dan zullen ze het weten.

En mijn vader? Die is het natuurlijk met Janke eens.

Maar mijn vader is het wel vaker met andere mensen eens, behalve dan met mij... en misschien ook wel met zichzelf.

*

Tijdens deze worsteling zorgde ik er op een een of andere manier voor dat ik veel met mijn moeder besprak om de schaamte een beetje te dimmen. Gewoon doorgaan met het leven, dat is het enige. Ook al bleven de twijfels wel zeuren. Zou deze schaamte de aankomende lente dan wel zeker weten

verdwenen zijn?

Op dit moment lukt het me nog niet. Maar ik doe mijn best.
Op een zondag ben ik met mijn moeder alleen thuis. Ik zit overdags gewoon op mijn kamer en die avond eet ik niet mee. Ik besluit namelijk om naar de bioscoop in Den Helder te gaan. Naar de film Sherlock Holmes... en dan te gaan eten bij de Mac.

Nog steeds natte sneeuw overal.

Als ik die avond in de bus terug naar huis zit en op de stopknop druk, krijg ik bij de halte waar ik uit moet stappen van de chauffeuse te horen dat ik voortaan niet zo vroeg op die stopknop moet drukken. Ze raakte namelijk bijna afgeleid door die drie rode lichtjes voor haar neus, naast het stuur. Wat hebben de mensen toch de laatste jaren?

En dan moet ik ook nog iets delen wat best wel mooi is. Ik kende haar al van de basisschool. De Jenaplanschool waar ik in 2002/2003 op zat. Ze was wel drie jaar jonger dan mij, maar ik kwam met haar in aanraking via haar oudere broer en zus die van mijn klassenbouw waren.

Met haar broer, zus en jongere zusje komt ze uit Irak en heet ze Samira. Het zou bijzonder moeten zijn, want ik heb Samira al sinds de achtstejaarsmusical niet meer gezien of gesproken... tot ik op Hyves ineens wel een hele bekende naam en gezicht tegenkwam op een forum van die school.

Ik heb er geen seconde aan getwijfeld en voegde haar meteen toe.

Het ironische van dit alles is dat ze nog steeds niet weet wie ik ben, maar toch is er al een soort van vriendschap tussen ons opgebouwd via MSN. Een diepgaande vriendschap zelfs. Ik hou er wel van om te bedenken of te raden wat een persoon in zo'n kwestie allemaal zou hebben gedaan.

Maar ik weet inmiddels al dat het bij haar allemaal de afgelopen jaren niet over rozen ging. Verslaafd aan harddrugs, Bureau Jeugdzorg...

Ik heb er niet voor gekozen of dit aan zien komen toen ik haar een vriendschapsverzoek had verstuurd. Ik dacht slechts aan een soort van reünie en een eventueel weerzien.

De weerzien lijkt er wel een beetje aan te komen. We hebben het er namelijk wel over.

Ook al weet ze, nogmaals, nog steeds niet wie van de Jenaplanschool ik nou precies ben.

Maar ik ben volgens haar een aardige en eerlijke jongen die naar haar luistert en de gesprekken lopen aan een stuk door gesmeerd. Zonder dat er ongemakkelijk stiltes komen of je weer begint te vragen om het gesprek een beetje in leven te houden.

MSN. Je zet het altijd aan en je laat je erdoor afleiden... terwijl het meestal stil is. Soms klik je wel eens iemand aan; in dit geval de dames in je vriendenlijstje, overtuigend dat het ergens naartoe gaat... wat het ook lijkt... maar overwegen om een uitnodiging te maken? Nee.

Maar bij Samira weer wel. Ik ben er nog steeds niet uit hoe dat nou bij mij zit.

Hoe mijn internetleven er nog meer uitziet?

Ene Nils uit Rotterdam. Iemand die ik heb leren kennen van de filmfora Moviemeter. Hij stuurde mij twee jaar geleden een opbeurend privéberichtje nadat ik met al mijn emoties op het “Ik ben niet vermist” forum mijn hart uitstortte. Het zou in beginsel iets met liefdesverdriet te maken moeten hebben dat ik een tijdje niet meer op de site actief was... maar het was helaas wel meer dan liefdesverdriet over de zekere Roxanne. Een meisje waar ik inmiddels de rillingen van op mijn rug krijg. Bleef het maar bij liefdesverdriet, bedenk ik me nu. Maar goed,

personen als Nils bleken toch wel degelijk te bestaan. Binnen nog geen week praatten we als allerbeste vrienden tegen elkaar. Wat we deelden... Ik kon het met mijn vorige vrienden niet maken... en zeker niet met het gros van de mensen in Hippolytushoef, de groenschool en omstreken. Nils is een kluizenaar. Hij kijkt dezelfde films als ik, luistert dezelfde muziek en deelt ook dezelfde interesses en stelt ook bijna exact dezelfde levensvragen. Het internet heeft ook zo zijn wegen. Zo ook bij Nils, zo ook bij Samira. Gezien internet wel een soort tweede wereld is geworden; alsof het een groot voorbeeld is dat de zaken makkelijker zou maken... of andersom.

*

Ja, nu is het het moment. Ik lig nu in mijn bed, in het donker en dit zou voor deze nacht een weg moeten zijn om me in slaap te wiegen. Het gaat als volgt.

We selecteren een herinnering. Een van de herinneringen die me altijd is bijgebleven. En een herinnering die ik samen met mijn moeder heb meegemaakt. Dat zou het dus nu onmogelijk moeten maken.

Maar het lijkt te lukken. Ik weet de schaamte omtrent zowel de bekentenis als de vroegere daad in een bepaalde onzichtbare plek te duwen. Althans, in zoverre mate dat het geen pijnscheut meer wordt als ik dingen wil herinneren. Een acceptatie vormen om het feit dat ik toen gewoon jong en onwetend was. De muziek... dingen die ik rond die tijd gehoord heb.

Een dood en doodsaaie zomer. Dat weet ik nog wel.

Het was de zomer van 2004...

Hangen zakken wurgen en eindeloos vervelen.

En dan de regen en de leegte in dit dorp.

Het hoogtepunt was de zomertoer die mijn moeder en ik ondergingen. Je kon drie Nederlandse steden uitkiezen om daar vervolgens met een dikke korting op de gaan reizen.

We gingen als eerste naar 's-Hertogenbosch. Twee dagen later dan gepland. De avond voordat we zouden gaan had ik een kwade vader. Ik had een mes in een gloednieuw duur snijplank gestoken en het punt brak erin af. Ik verzwegen het, totdat mijn vader de plank onder ogen kreeg en ik naar mijn kamer gebonjourd werd, en daar niet meer vanaf mocht komen.

Mijn vader kwam nog binnen om de plank door mijn kamer heen te slingeren... om het mij even goed duidelijk te maken.

De volgende dag hing de bittere sfeer om het huis, bleef ik achter met mijn vader en was mijn moeder weg. Ik dacht dat ze zelf gegaan was, maar gelukkig niet.

Het mespuntje was eruit gewurmd, ik had strafcorvee; moest bijvoorbeeld de buis van de wasbak uitbaggeren en de kamervloer dweilen, ik gaf mijn vader twintig euro van mijn spaargeld, maar in de middag was alles weer goed.

Oké? Oké... Dit gaat nog goed zo. Nu doorgaan...

Eigen schuld natuurlijk... Logisch.

Maar de volgende dag leek het allemaal zo goed als vergeten en vergeven te zijn. Ik speelde GTA III op de computer. Maar dat terzijde.

Diezelfde dag fietste ik naar Den Oever. Het was een mooie dag, mooi weer... Zo even tussen al die nattigheid van de zomer van 2004 in. Ik fietste over de Gemeenelandsweg naar het vissersdorpje. At een patatje bij een keet die al jaren niet meer bestaat, en eindigde bij mijn oma. Mijn moeders moeder... Een jaar later was ze te vroeg overleden. De sterke verhalen die ik vertelde over types op mijn school. Mijn oma die erom kon mee lachen. Het zou niet het goede voorbeeld zijn denk ik. Maar eenmaal thuis stond er een plotselinge verrassing te

wachten. De volgende dag wou mijn moeder naar de Brabantse hoofdstad? Goed? Nog steeds? Ja...

Helemaal niet verwacht dat het zou gaan gebeuren. Ze had de reis al uitgezocht op de trage NS-site. We liepen een beetje achter en hadden nog een inbelverbinding. Een klein nadeel was dat ik nog wel weinig geld overhield, maar goed.

De volgende dag gingen we dan. Het was niet te warm en ook niet al te koud, maar het was helder genoeg.

Waarom ik in beginsel met 's-Hertogenbosch op de proppen kwam? Lang verhaal.

We stapten uit op Utrecht Centraal en ik besepte me dat het weer sinds jaren was dat ik me in een geheel andere wereld bevond. Ver van Hippolytushoef en ver van de plekken eromheen die ik al inmiddels van haver tot gort kende.

We hoefden niet van perron te verwisselen, de trein naar de Brabantse hoofdstad zou op dezelfde arriveren.

Toen op een gegeven ogenblik daar een locomotief van de 1700 of 1800-serie arriveerde, met de ICR-wagons aan de haak, durfde ik bijna niet te geloven dat dat de trein zou zijn die ons zou vervoeren. Ik beschouwde het bijna als een wonder. Een trein die ik slechts alleen van de buitenkant had gezien.

Het zou het avontuur nog mooier maken.

Ik en mijn moeder... Ze wist op dat moment nog niks af van de jeugdzonde. Maar we gaan door... Want het gaat de goede kant op.

Plaatsnemen in zo'n rijtuig. Op een rode stoel, terwijl ik achteruit zat. Na het fluitsignaal kwam de trein in beweging. Het voelde heel anders dan zo'n saaie dubbeldekker. De trein leek ook gevoelsmatig sneller te gaan. Snellend door de provincies, over de bruggen... veel andere details heb ik niet meegepikt.

Tot hij vaart minderde en ik erachter kwam dat we 's-

Hertogenbosch al hadden bereikt. Een station dat als futuristisch aanvoelde. We liepen door de passage boven de sporen, ik kon de trein die ons vervoerde nog zien vertrekken, bij de trap naar spoor 1 zag ik een bord van het Brabants Dagblad. Ik was in een andere wereld. Een totaal andere wereld. Ik ging er vanuit dat Brabanders roomser dan de paus waren. Ik had er slechts een paar in mijn leven ontmoet... maar dat is een verhaal apart.

De roltrap naar beneden, het stationsplein, en verrek... dat is die ene gouden draak. Aan de rechterzijde van de stationsweg stond een Oostblokker op een klarinet te spelen.

Ja, gaat goed zo.

De brug over de dommel, een snackbar passeren die Kees Kroket heette. Een gekke naam, veronderstelde ik. Mijn moeder begon ook over een eettent die ze vroeger had gekend en die ook zo'n soortgelijke naam had.

De afslag naar de Pensmarkt. Kijkend naar al de mensen, die toch wel zonder meer achter zouden lopen in vergelijking met mijn omgeving. Waarom ik dat dacht? Misschien omdat ik niet beter wist. De Sint Jan boven de daken zien uitsteken, naar de Free Record Shop willen, terwijl mijn moeder eerst vond dat we moesten lunchen op de bovenverdieping van de Hema.

Door het raam naar mensen kijken. Aan de overkant de Bijenkorf, een wit bewolkte blauwe lucht boven het marktplein.

Dan de Free Record Shop, vele dvd-titels die ik wilde hebben, maar zo weinig geld. Ik was die zomer begonnen met mijn dvd-collectie.

En zo vulden mijn moeder en ik de dag. Ik wou alleen maar naar de media-winkels... zo leek het. In de Hinthamerstraat waren Van Leest en E-Plaza de redenen.

We kwamen bij Stripboekenwinkel Spirit, vervolgens liepen

we naar de Sint Jan waar mijn moeder nog even binnen wou kijken.

'Je vindt het niet interessant hè?'

'Oh jawel! Zeker!' ging ik in het verweer.

Het glas en lood, de galmende koren... Ik moest hier ook geweest zijn toen ik een jaar of vier was. Daarover later meer.

Na het rondje in de kathedraal drong ik mijn moeder aan om op een terras te gaan zitten op de Parade.

Het tentje had iets Latijns Amerikaans. Bij de toiletten stond Chica's en Hombres op de deuren aangegeven. Een stadsbus reed voorbij terwijl ik aan een cola zat en mijn moeder aan de koffie.

We vervolgden de weg door de Kerkstraat. Mijn moeder wou de boekhandel bezoeken, terwijl ik nog weinig kaas had gegeten van lectuur.

Vervolgens via de Schapenmarkt; opmerkelijk vond ik dat de V&D hier twee panden leek te hebben die tegenover elkaar stonden, maar er was nog een ondergrondse afdeling, inclusief een restaurant waar we weer even besloten om te zitten.

In de Snellestraat belandden we wederom in een stripboekenwinkel met twee verdiepingen. Op de tweede verdieping keek ik uit over de daken van het stadscentrum.

Het gevoel lijkt zijn weg te hebben gevonden... De eierschilletjes beginnen te barsten. Het begint te lukken.

En ik had nog steeds te weinig geld, maar zag wel talloze toffe stripboeken. Op dat ogenblik was dat een knagend probleem, nu is het slechts een bijzondere herinnering.

De herinnering gaat voort.

We bevinden ons rondom de Vismarkt. De eettentjes, een Grieks restaurant die Sirtaki heet, de afvaart van de rondvaartbootjes onderaan de kade van de Binnendieze.. Een plek waar je toch geweest moest zijn. Ik kwam er pas later

achter dat het wel erg dicht bij het station lag.

Maar we gingen nog niet naar huis.

We kochten ansichtkaarten bij het plaatselijke souvenirwinkeltje en we liepen op het laatst terug naar de Free Record Shop. Na eerst rondgekeken te hebben wilde ik nu wel iets kopen van het geld. Terwijl ik de dvd-bakken doorpluisde zat mijn moeder verveeld op de ondiepe trap richting de muziekafdeling. Ik vroeg haar om een extra tientje, maar die wou ze me niet geven.

Dus moest ik het bij één titel houden. Een kutfilm bleek later. Een slechte gesynchroniseerde film met Jet Li die er slechts op de dvd-hoes spectaculair uitzag. Achteraf had ik spijt dat ik een andere titel had laten liggen. Een titel die ik vlak voor de zomervakantie op televisie had gezien en niet wetend dat die op dvd was uitgebracht. Balen dat ik daar niet voor had gekozen toen mijn moeder, voordat we de dag zouden afronden, nog even bij de Kruidvat naar binnen ging.

Als ik nog met dat restje geld en een paar euro's van mijn moeder nog even snel terug kon gaan om die dvd alsnog te kopen. Maar ik durfde er niet over te beginnen. Het zou wel weer een nee worden.

Op de hoek naar de Vismarkt vielen onze ogen naar een T-shirt in een etalage. Een MC Donalds-logo waar MC Shit opstond. Volgens mijn moeder moest ik die gewoon hebben en ook ik vond het geen slecht idee. Als school weer zou beginnen, ik mijn intrede zou doen in mijn tweede leerjaar... iets waar ik me op dat moment nog niet op verheugde, dan zou ik er mee gaan opscheppen bij mijn vrienden die ik in het buitengewone brugklasjaar heb gemaakt. En de vijanden natuurlijk...

We liepen via de Vismarkt en over de Dommel terug, het station doemde achter de bomengewas van de Stationsweg op, die Oostblokker stond nog steeds op dezelfde plek met zijn

klarinet te spelen en in de luchtbrug van het station zochten we onze trein. Wat me op de terugreis is bijgebleven waren de momenten dat de trein door de bochten ging en ik aan het uiteinde van de rits wagons de locomotief kon zien, terwijl de zomerse avondzon op dit geheel reflecteerde.

Op Utrecht Centraal besloten we nog even Hoog Catharijne in te duiken. Ik ontdekte de Mediamarkt. Ook voor het eerst in mijn leven. De dvd-afdeling was als het betreden van de hemel, maar ik had nou wel erg weinig geld. Een van de TV-schermen speelde de gloednieuwe dvd van Shouf Shouf Habibi af en ik keek raar op toen ik dacht dat mijn moeder een dvd van Titanic in haar hand had. Zoiets was niks voor haar.

'Ga je Titanic kopen?' vroeg ik verbaasd.

'Ja, ik ga Titanic kopen.'

Ze draaide zich om... en bleek mijn moeder helemaal niet te zijn. Ze moest lachen toen ik bekend maakte dat ik dacht dat het mijn moeder was... die er inmiddels ook getuige van mocht zijn.

Terug in de welbekende saaie regio moesten we nog avondeten. Terwijl het schemerde zaten we in Anna Paulowna aan de patat bij Cafetaria Ben. Een groepje jongeren snelden voorbij op scooters maar mijn oog viel op een van de meisjes die achterop zat. De uitstekende string natuurlijk wat eerder regel was dan uitzondering en waar ik met mijn dertienjarige hormonen wel erg benieuwd was naar de rest.

Terug thuis was oom Bertus op viste. Er was geen tijd meer over om de dvd te bekijken, want ik moest gewoon naar bed. Een week later hebben we Nijmegen bezocht, en vervolgens Maastricht... Dat laatste weer met dezelfde trein en een reis van vier uur. Hoe ik werd geïmponeerd door de Limburgse hoofdstad was met geen pen te beschrijven. Nijmegen deed me

iets minder.

En de desbetreffende dvd kon ik nog altijd niet vinden.

Dat ging goed.

Er is een herinnering die ik weer op de juiste plaats heb weten te zetten.

Ja, er is weer wat meer ruimte gekomen om mijn hoofd weer op mijn eigen manier te laten werken.

Mijn leven dat nog altijd is gevormd door de vele uitstapjes die ik met mijn ouders had gedaan.

Maar de rest komt later. Een nieuw decennium is begonnen.

Ik haal diep adem.

Dit heb ik goed gedaan.

Het is nu tijd om te slapen.

*

Ik moet zeggen, hier en daar rusten er nog wel wat pijnscheuten, maar vergeleken met de eerste week van dit jaar... of de tweede... blijf ik nog wel in beweging. Het weekend bracht ik door met eindeloos Youtuben; voornamelijk muziek ontdekken, op de filmforum rondneuzen, MSN aan laten, mijn ego voeren met respects op Hyves... Een meisje van twaalf die ik niet ken, maar op mijn oude school blijkt te zitten overspoelde een foto van mij met hartjes. Ze noemt zichzelf Zebbie. Geen flauw idee wie dit is. Ik had het op MSN uitgezocht, wel even met een waarschuwing dat ik inmiddels al 19 jaar ben... Maar dat kon haar niets schelen... Want haar beste vriend is 17. Oké... Misschien iets voor over drie of vier jaar...

Verder keek ik bijna elke avond een dvdtje. De Zweedse horror/kalverliefdesfilm *Let the Right One in* was me bijgebleven. Een volle vijf sterren op Moviemeter

En nu is het de laatste maandag van de eerste maand van dit jaar.

In het donker fiets ik naar de loods van de Gemeentewerken en ik tref de “vrolijke” collega's in de werkruimte, verveeld slurpend aan hun koffie. Naast de gemeentelui verzamelt hier ook de groenvoorziening van de sociale dienst. Ene Joodse Mikail... Een aparte onverzorgde man met een spitse neus, die nota bene in het centraal staat van de treiterijen. Ene Willem van dezelfde dienst neemt voor de grap weer eens een emmer jodekoeken mee. Daarnaast heb je dikke Bart, die voornamelijk de soepautomaat leeg vreet door zijn bekertje zodanig vol te drukken met soeppoeder, waardoor hij er met het water een papje ervan maakt zodat hij het hele bekertje op den duur uit vingert en uitlikt.

Tsja, het zou aan zijn beperking moeten liggen ofzoiets.

Vervolgens heb je ene Edward. Een drukke kleine mollige kale man waarmee ik mijn filminteresses wel kan delen.

En dan voor de rest de mensen waarvan ik veronderstelde dat ze volwassen waren. Ene Henk Struik. Een kale forse man met haar aan zijn slapen, de looks van een crimineel, een reutelende ruige stem dat hem gevaarlijk zou moeten doen lijken en een gigantische grote smoel. Eentje die mij ervoor over heeft; door bijvoorbeeld, terwijl hij twee stoelen naast me zit, me constant aan te staren, zonder zijn ogen af te wenden. Het zal wel voor de grap zijn. Samen met zijn jongere collega Arjen, een lange eind twintiger met zwart haar zit hij op de vrachtwagen voor de grijs-afdeling. Zeg maar, het plaatsen en vervangen van verkeersborden. Ik weet nog dat ik voor stage een keer met Arjen mee moest. Zijn antwoord klonk vermoeid: 'Het zal wel moeten.'

Naast hem zat ik in de vrachtwagen, ik liet mijn alleraardigste kant zien en ging van zijn goede kant uit. Zijn

onverschilligheid verwisselde soms met een beetje sympathie, ik voerde het werk zo goed mogelijk uit, maar eenmaal op de zaak zei hij dat hij blij was dat hij weer met Henk kon samenwerken.

Bovendien wil niemand mij mee hebben. Behalve Pieter neemt het voor me op. In het begin ging ik nog wel eens met ene Marco mee. De jongste van de klik, maar vier jaar ouder dan ik. Je zou in beginsel denken dat het nog een leuk persoon is, maar daar zit altijd een houdbaarheidsdatum aan. Dan worden het zulke uitgekookte, sarcastische klootzakken.

En het zal ook allemaal wel aan mij gelegen hebben. Neem het mij niet kwalijk dat ik zo ben. Maar wat ben ik dan eigenlijk? Ik besta slechts...

Dan heb je nog de twee heren die voornamelijk het gras maaien, meestal het voetbalveld. Ene Loer en Hans Heman. Die laatste... ook niet al te vriendelijk.

Dan heb je nog ene Andries. In het begin ook leuk om mee samen te werken... maar die moet mij ook niet.

Nogmaals, ik zal wel iets fouts gezegd of geconcludeerd hebben. Ik zou mijn geest wel iets te veel hebben laten waaien. Terug naar vandaag...

De aanhangwagen wordt vol geschept met zout en ik stap naast Pieter in de wagen. Wonderbaarlijk dat het al langer dan een maand ijzelt en de sneeuw maar niet lijkt te willen verdwijnen. Als we onderweg zijn vult de lucht zich met de gloeiende rode ochtendkleuren... en lijkt het weer vandaag mee te zitten. Voor het oog en gevoel dan, niet voor het lichaam. De winterzon doet de temperaturen niet dalen noch het ijs en de sneeuw verdrijven.

Geregeld stappen we uit om de paden, pleinen en stoepen te bestrooien. Pieter is altijd van de heerlijke vage en vaak jeugdige humor.

Als hij bijvoorbeeld een scheet moet laten dan kondigt hij dat van te voren aan met een omhoogstekende vinger, een gekweld gezicht en een kreunende “oh-ooh-ooh...”

Als er een busje voorbijrijdt van een specifiek bedrijf dan zegt hij. 'Onlangs zag je nog wel eens die busjes van Klarenbeek rondrijden, maar tegenwoordig zie je ze nergens meer. Zou het bedrijf failliet zijn?'

'Daar ging hij net.' wijs ik.

'Oh verrek...' zegt hij verschrikt.

Enigszins lijkt de samenwerking met Pieter me wel verder te helpen en ik concludeer dat het deze laatste maandag van de maand nog best een fijne dag is.

Everybody's got to Learn Sometimes van The Korgis op Radio Noord-Holland. Het nummer lijkt een extra hand uit te reiken en de titel zegt genoeg.

We belanden voor de ingang van de zwemvereniging van Hippolytushoef en terwijl we de tegels rondom de ingang bestrooien zie ik mijn oude badmeester weer eens in jaren.

Pieter kent natuurlijk iedereen hier in dit dorp, al woont hij hier al enkele jaren niet meer.

Badmeester Jan staat ons te bekijken vanuit de deuropening van de gang naar de kleedkamers en uiteindelijk het bad.

Hij is natuurlijk ouder geworden en het lijkt eventjes een soort reünie te zijn.

De middagzon maakt zich langzaam klaar voor de avond en herinneringen van mijn tijd tijdens mijn zwemlessen worden eventjes naar boven gehaald.

Ik moest acht a negen jaar zijn geweest.

'...en hoe je toch bang was van mijn collega.' glimlachte Jan.

'Ja... Door zijn luide stem.' zei ik.

'En dat moment dat je even vervelend was en ik je even naar hem toestuurde... En uiteindelijk viel het allemaal wel mee.'

Als we uitgestrooid zijn rijden we verder. Het is alsof
Badmeester Jan deze dag compleet heeft gemaakt.
We hebben nog een klusje rondom De Dentele in Westerland.

Thuis aangekomen. Ik merk dat ik nog wel onenigheid voel als ik in de buurt van mijn moeder kom, maar het lukt me om tot zover mezelf op te stellen dat het weten van mijn verhaal nog altijd niet van toepassing lijkt te zijn. Dat hoop ik. Ik kan haar hersens nog altijd niet besturen.

Op mijn kamer, na het eten, duik ik achter de laptop en klik ik op MSN twee meiden aan om mee te praten. Eentje van mijn middelbare school en eentje die ik eind vorig jaar in Schagen heb getroffen, samen met Ewout en Pierre. Dankzij mij gaat het over muziek, en zij komt met Hey Soul Sister van Train op de proppen. Ik zeg dat ik het optimistisch vind klinken, maar eigenlijk is het kattengejammer. Alsof de kloten van de zanger in een schroefbout zitten. Onderwijl riedelt er een bericht van Samira naar binnen. Met haar lijken de gesprekken wel makkelijker te verlopen. Bij de andere twee lijkt ik voornamelijk vragen te stellen en geven zij het antwoord... en zo geef ik weer op zijn beurt de complimentjes.

Ondertussen heb ik op Youtube het nummer When I Leave van Biosphere op staan. Ik laat hem telkens opnieuw afspelen. Wat een verslavend, spannend en subtiel nummertje... voor vandaag. Past ook bij het seizoen. Onder het nummer zijn foto's geplakt die moeten slaan op een reis met de Trans Siberië Express. Buiten is de schemering op zijn einde en kunnen de lichten aan.

Met de gesprekken met Samira lijken we steeds dichterbij elkaar te komen. Ik spreek ondertussen ook Nils aan. Als ik vertel dat ik met drie meiden tegelijk aan het chatten ben noemt hij me een player.

Voor het slapen gaan beurt ik mezelf op met de Ierse misdaadkomedie Ordinary Decent Criminal.

*

Waar staat de dinsdag bekend om? Dan ga ik in de schoolpauze met Marcel, Chris en Pascal een bakje kibbeling halen bij de visboer in het kleine winkelcentrum van de Nieuwe Laagzijde, daar waar de Vomar de hoofdrol speelt.

Vervolgens een beetje verveeld in de klas naast elkaar achter de laptop zitten, meer porno kijken om elkaar op te hitsen dan met de schoolopdrachten bezig zijn. De gebraden haan uithangen; maar weten dat je het van types als Jorna en Nick niet gaat winnen.

We krijgen les van ene Simon, tevens mijn mentor, een optimistische maar een beetje een goedgegelovige man. Lichtelijk gezet, krullerig haar en eind veertig. Ene Alma, bijna een tweede mentor... Een geblondeerde vrouw van begin vijftig die nogal een beetje intiem is als ze je ziet zitten.

En ik ben daar een van, alsof ze me als haar zoon behandelt. Dezelfde dag moeten we in groepjes van twee een rollenspel spelen. Hier moesten we getoetst worden op de manier hoe je een vereniging belt om daar hovenierswerk te kunnen doen. De tijd, met hoeveel man je in het busje komt, etc.

Als Jorna en Nick aan de beurt zijn kan je het wel verwachten.

'Ja hallo, met Jorna, bel ik hier met de vereniging?'

'Ja, daar belt u mee. Zegt u het maar.'

'Nou, wij hadden een afspraak gemaakt om hovenierswerk te doen en om een paadje aan te leggen met tegels.'

'Oh ja, inderdaad. Jullie zouden aanstaande woensdag toch komen?'

'Ja. Met een busje met medewerkers.'

'Nou, dat is toch prima.'

'Ja, en we hadden onderweg ook nog een paar hoeren getroffen...'

'Nou, dan neem je die toch gewoon gezellig mee?'

'Ja, dat lijkt me ook een goed plan. Dan kan er na het werk nog eventjes stoom afgeblazen worden.'

'Nou, oké, staat genoteerd.'

'Nou, dan zien we jullie woensdag. En regel ook condooms en bedden.'

'Komt in orde.'

Dat niveau van humor, de timing... Het zal mij vrees ik nooit gaan lukken...

*

Op donderdag ben ik voornamelijk met een hele andere groep en neemt ene Ype de les op zijn rekening. Les kan je het niet echt noemen, want met hem zijn we voornamelijk aan het werk. De locatie is een bos nabij Petten. De taak is snoeien, zagen en hakken.

Ype is een kale man, rond de dertig en lijkt met zijn kale hoofd en zijn gelaatstrekken een beetje op Jason Statham... Tevens is hij bevriend met ene Marco van de gemeentewerken.

Het werk in het bos is voor nu geen pretje. Het is ijsig koud, twee truien en een winterjas lijken nog steeds niet voldoende te zijn en de waterkou van de Noordzee maken de werksituatie er niet beter op.

Ype geeft mij de opdracht om bij een hek op de wacht te staan om te kijken of er geen koeien een terrein willen ontglippen.

En ik heb geen enkele koe in het bos gezien.

Als ik dat niet serieus neem en vervolgens mijn eigen leven ga leiden door ander werk te gaan doen, spreekt hij me erop aan.

'Wat ben je nou aan het doen? Nu hadden er koeien kunnen ontsnappen.'

Welke koeien? Wat voor koeien leven er in het bos? Maar oké, hij is en blijft de meester.

Bomen worden omgezaagd en in stukken verwerkt. Het moet dus als brandhout voorstellen voor het houtkacheltje van zowel Ype als zijn ouders, beide partijen woonachtig in Petten.

Na deze dag neem ik de trein naar Den Helder om daar de bus naar Hippolytushoef te pakken. Niet zonder dat ik de dvd-winkeltjes heb bekeken, de kaaslucht rondom de Free Record Shop in de Kroonpassage, een stiekem patatje bij de Snackcounter... en me die avond weer in mijn laptop laten storten. In vele werelden en zijn antwoorden, ontdekkingen en socialiteit.

Op de vrijdagen eindigt mijn stage om kwart over twaalf. Thuis lunchen met mijn vader, mijn opa bezoeken in zijn kamertje in de afdeling van het oude vandagen tehuis. In datzelfde pand, in de hippocampus zit mijn oma. Maar daar zit bijna geen leven meer in. Sinds ze op verzoek van de gemeente bij mijn opa weggehaald moest worden is ze gigantisch achteruit gegaan. Dementie is de oorzaak. De situaties worden met het moment steeds schrijnender. Ik zie het als een ervaring om mijn oma te bezoeken, om te laten zien dat ik het aan kan, daar waar men het tegenovergestelde zou denken. Ze zit hier nu al anderhalf jaar, maar word ze er ook beter op? Ze is amper te verstaan en je ziet dat ze voornamelijk lijdt en vecht om terug te keren naar haar gewone leven. Omdat dat niet meer mogelijk is zoekt ze haar uitvlucht in haar jeugdherinneringen. Hoe ze de namen van haar ouders noemt bijvoorbeeld. Het afscheid nemen is vaak ook niet zoals het jaren daarvoor is geweest. Dan moet ik mijn broertje af gaan halen bij zwemles. Hij krijgt geen les van Badmeester Jan.

Die avond kijk ik de dvd van 24 Hour Party People. Een biografie over een club in Manchester waar bijvoorbeeld Joy Division heeft opgetreden. Grappig, nu ik kort geleden nog de film Control had gezien. En ook leuk om op zijn beurt Happy Mondays te ontdekken, of herontdekken. En morgen is er iets om naar uit te kijken.

*

Die zaterdagochtend luister ik nog wel een keer of wat het nummer 24 Hour Party People achter elkaar op Youtube, daar waar de film dus naar vernoemd is. De subtiele bassen in het begin, gecombineerd met de synthesizer, de harmonicatoetsen en de drums. Vervolgens de snerpande puntige snaren, in combinatie met de verwarde vocaal van Shaun Ryder.

Klinkt echt heel vet dit!

Maar nu moet ik wel echt gaan want de bus vertrekt zo.

De bestemming is Waarland, naar mijn oude schoolvriend Joop. Mijn middelbare schoolvriend.

Ik neem afscheid van mijn ouders en loop naar de bushalte bij het fietstunneltje. Nog steeds ligt er sneeuw en is het grijs en koud, maar er is voor vandaag iets wat het kan compenseren.

En toch, als ik in de bus naar Den Oever zit en vervolgens daar de overstap op de 350 neem.

Waarom blijft het toch nog op de oppervlak zeuren?

Wel ietsje minder... maar toch...

Misschien zit ik nu wel erg alleen in deze bus, dat vrijwel lijkt op een touringcar.

Bij het busstation aan de grote weg van Middenmeer stapt Eric in. Hij heeft precies dezelfde bestemming als ik.

Eric, en ook Joop, zijn de vrienden die het langst zijn bijgebleven. Ze zaten bij mij op de Hendrik Mol; een speciale

school in volksmond... Voor doven, slechthorenden, maar ook voor “mensen met een beperking.”

Hoewel ik erbij blijf om Eric als gelijkwaardig te behandelen, en zeker ook daarbij betrek in gezelschappen en feesten, zijn de opmerkelijkheden bij hem wel erg zichtbaar.

Veelal zit hij in zijn eigen wereld en praten we vaak langs elkaar heen. En als hij het toch oppikt dan reageert hij er vaak op met een gigantische golf aan emoties... of oppervlakkigheid. Het is wel zo dat je bij hem gewoon helemaal jezelf kan zijn zonder dat hij je veroordeeld... en andersom. En dat heb je wel eens nodig.

De bus baant zich ondertussen een weg over de N242 terwijl we het over van alles hebben. Hij probeert er vaak in te haken met zijn onderwerpen over zijn sport; bodybuilden, krachttraining, de hele wegwijs en de mikmak eromheen.

Eric heeft bovenarmen als boomstammen, geef ik even mee. In combinatie met de woedeuitbarstingen waarover hij wel eens verteld en waarvoor hij inmiddels al risperidon en een stuk of wat andere medicijnen slikt, blijven die gaten in de deuren bij hem thuis nog altijd in mijn achterhoofd zitten.

Geen type om ruzie mee te hebben dus.

Een kleine half uur later stopt de bus op de halte van de Smuigelweg, nabij de treinviaduct met de lijn tussen Schagen en Alkmaar.

Joop staat ons al op te wachten.

Joop is een type die je wel als nerd kan omschrijven. Een bruin Beatlekapsel, bril, een droge doch onverschillige houding gepaard met een krakerige stem die geen toon te hoog of te laag gaat.

Zijn hobby: X-Boxen, en daarnaast vrijwel niks anders.

We lopen de hele weg naar Waarland, de natte sneeuw aan de

weerzijden, een trein dat op de spoordijk voorbij snelt, de stolpen voorbijlopend... Van buiten ben ik sociaal en van binnen blijven die pijnscheuten nog wel eens bovenkomen. Is het schaamte? Zonder meer. Spijt of verwijt? Ik weet het niet Is het de band met mijn moeder? Het feit dat ze het weet? Het lijkt nog altijd te gniepen.

Maar... wel iets minder. Nogmaals... Het moet goed gaan. Ik zou mezelf enkele weken geleden niet zo hebben gezien als hoe ik hier nu met Joop en Eric het dorp Waarland arriveer, en we naar de straat lopen waar Joops moeder in een rijtjeshuis woont.

Een wijk zoals zovelen.

Eenmaal binnen kom je een beetje in de ambiance van de warme kamersfeer en groet ik zijn moeder. De aanwezige hond begint al aan me te snuffelen. Het is zo'n groot harig beest, alsof er een pony voor de ogen hangt.

Eerst maar eens iets drinken.

Doe maar bier. De tijd van cola heb ik inmiddels allang gehad.

Joop speelt het meest Halo op de X-Box. Volgens mij speelt hij ook haast niks anders. En Eric en ik komen goed van pas om weer eens in de multiplayer-modus te gaan.

Maar in de namiddag moet Joop zijn krantenwijk doen en lopen we met hem mee door de lichtelijk besneeuwde straten van Waarland. Zo nu en dan nemen Eric en ik ook een stapeltje om een hele rij huizen af te gaan. Af en toe heb ik er mijn aandacht niet bij als ik achter Joop en Eric aanloop naar de volgende wijk.

'Is er iets?' vraagt Joop aan mij.'

'Met mij? Nee hoor...'

'Je bent zo stil, dat ben ik niet van je gewend.'

'Er is niks aan de hand.'

'Als dat wel zo is, dan moet je dat gewoon zeggen hoor.'
En voor we het weten is het pikdonker en zijn de straten stil...
en lijken er weer sneeuwklonksjes uit de lucht te komen.
Na de kranten lopen we nog een stukje om, door het piepkleine
centrum waar alles gesloten is, tot de wijken, waar mensen in
hun verlichte woonkamer achter de televisie zitten.
En dan is het tijd voor een sneeuwballengevecht.
Ik doe het toch... Sneeuwballen gooien en ontwijken, terwijl
iets me nog altijd probeert tegen te houden.
En zo arriveren we Joops huis... Althans, een van zijn twee
huizen sinds zijn ouders gescheiden zijn.
Ik verlang nu wel weer even naar een kamertemperatuur... maar
ook naar eten, gezien het al over zessen is.
De frituurpan gaat aan.
Daar zeg ik nooit nee tegen.

Die avond speelden we nog Halo in multiplayer, maar ging
Joop naar bed en dronken Eric en ik beneden nog ons biertje
op.
Best wel gezellig zo met zijn tweeën, nu de bazen er niet meer
zijn. Nouja, we kunnen er wel nog eentje pakken?
Ik pak er nog twee uit de koelkast. Alles draait om de roes die
ik sinds enkele jaren heb ontdekt.
Tot het moment dat we besluiten te slapen.
In zijn slaapkamer ligt Joop al in een diepe nachtrust
verzonken.

*

De volgende ochtend ontbijten we en lopen we de hele weg
van het dorp terug naar de Smuigelweg. De woelingen
beginnen weer op te spelen maar mijn vrienden lijken nog
altijd de afleiding te zijn. Op de spoorweg naast deze route

snelt een trein voorbij en eenmaal op de bushalte neemt Joop afscheid van ons als de 350 is gearriveerd.

In Middenmeer neem ik afscheid van Eric en laat me vervolgens over de A7 meevoeren om in Den Oever te besluiten om even ergens wat te gaan eten.

De zon lijkt soms een beetje door te breken; hij onderneemt diverse pogingen om door het grijze lucht heen te breken.

Of ik nou door Den Oever wandel, of iets wil gaan eten... Ik moet in beweging blijven. Het gaat namelijk toch ergens wel de goede kant op.

Via de Molenstraat loop ik langs de Molen naar de Hoofdstraat en besluit bij de Smultaria naar binnen te gaan om een berehap te bestellen... En hoe zou zo'n viandel nou smaken? Veel over gehoord, maar...

'Een viandel met curry en mayonaise.'

Ik ga bij het raam zitten, uitkijkend over een rustige straat waar zo nu en dan een auto voorbijkomt, en neem naderhand de bestelling in ontvangst... en ben ik meteen fan van de viandel. Heerlijk!

Er stapt vervolgens een vrouw de toko binnen. Ik kan meteen raden wie het is... Dit moet de vriendin van Jorna zijn. Haar hoofd lijkt wel degelijk op die ene foto op zijn Hyves.

Vrij mollig maar strak in de kleding, een pafferige uitstraling, half lang zwart vettig haar... en ik weet dat ze 9 jaar ouder is dan Jorna.

De bediende begroet haar inderdaad bij de naam die ik onthouden heb en even later zie ik Jorna daar met zijn potige brede houding voor het raam voorbij lopen. Hij lijkt me niet te zien zitten.

Ze komt voor een pakje sigaretten. Natuurlijk.

Eenmaal buiten gaat ze met Jorna in discussie en lopen ze samen weg.

Nadat ik ben uitgegeten en de lege bakjes in de prullenbak heb
gegooid verlaat ik het pand.

Mijn telefoon gaat af en ik zie dat het mijn vader is.

Wat moet hij nou weer? Belt me ook om elke poep of scheet.

'Met Caz...' zeg ik vermoeid.

'Heeeey Caz...'

Dat is niet de stem van mijn vader.

'Met Mark hier...'

Mark is een broertje van een oude schoolvriendin van mij
genaamd Henriëtte. Haar ouders zijn sindsdien bevriend met
mijn ouders enzovoort.

De familie Vet.

'...wanneer ben je hier?'

Dat is nog waar ook. Mijn broertje is vandaag jarig.

Op naar de bus. Ik heb nog tien minuten.

In de Amstelstraat zie ik de rugen van Jorna en zijn vriendin.

Ik roep zijn naam en zwaai naar hem.

Toch evengoed wel fijn, zoveel afleiding. Normaliter zou ik
mezelf dit helemaal niet gunnen en het liefst onzichtbaar willen
zijn. Maar ik tref mijn familie en kennissen. De keuken ruikt
naar sigarettenrook en eten.

Mijn broertje is negen jaar geworden. Hij speelt met de jongste
kinderen van de familie Zilversmid en het jongste broertje van
Mark. Voor de rest bestaat zijn verjaardag voornamelijk uit
volwassenen.

Mijn opa is er, oom Bertus en zijn zoon; mijn twee jaar jongere
neef Timo, de rest van de familie Vet; behalve dochter en
leeftijdsgenoot Henriëtte die nu bij haar vriend zit.

Met Mark en Timo hang ik wat achter de pc in de woonkamer
op Youtube. Leer zo'n zwakzinnige rapper genaamd MC
Martin kennen, ik laat wat muziek horen wat nog redelijk goed

lijkt te bevallen...

En via Timo leer ik Memories van David Guetta kennen.

Geen slechte beat eigenlijk. De associaties doen de rest.

Ondertussen drink ik wat flesjes bier weg bij zowel het gezelschap als met Mark en Timo en als iedereen uiteindelijk die avond is vertrokken zit ik nog met mijn lamme kop achter MSN op mijn zolderkamer. Nog altijd zoeken in de deuntjes en geluiden van Memories. Daar waar ik Lady Gaga en haar klonen gewoonweg inspiratieloos en kut vind.

Ik spreek Nils, dan nog enkele meiden van mijn oude school over het schoolfeest van volgende week. Oud-leerlingen zijn welkom. Ook Zebbie bericht mij erg lieflijk en vraagt of ik op het schoolfeest van de Hendrik Mol wil komen.

Ja, en toch... Ze is wel erg jong.

Misschien kan ze nogmaals beter over een paar jaar weer terugkomen.

Maargoed, ik sta wel open om haar op het schoolfeest te ontmoeten... Daar is niks mis mee.

In een email schrijft Samira dat ze haar grote vriend mist.

*

Het gewone leven begint weer.

De hele dag met Pieter zout strooien. En dan gebeurt er iets...

Volgens ene Henk krijgen we de opdracht om een garagepad op de Kolfsingel te bestrooien. Komen we daar aan, schijnt zowel het sneeuw als de ijzel al weg geschraapt te zijn.

'Die Henk... Wat een lul...' zegt Pieter sarcastisch. 'Daar gaat hij niet zomaar mee weg komen.'

Pieter pakt zijn mobiele telefoon en drukt hem in mijn handen.

'Hier, zeg jij maar even tegen Henk dat we hem met zijn piemel aan de deur spijkeren.'

Ik raak behoorlijk in de verlegenheid, maar nadat de telefoon enkele keren overging begint de voicemail.

'Hij neemt niet op.'

'Gewoon nog een keer proberen. We gaan hem met zijn piemel aan de deur spijkeren. Zeg dat wel even...'

Ja, niks dus.

Aan het einde van de dag lijken Henk en Pieter het beide vergeten te zijn. In plaats daarvan krijgt Pieter een woordenwisseling met opzichter Hanro over de wagen met de aanhanger vol zout.

'Hij moet op de achterplaats staan, dan kunnen we hem morgen vullen met zout.'

'Ja, maar dan rij ik hem er toch morgen naartoe?'

'Nee, hij moet naar achteren. Anders gaat het van de tijd af.'

Pieter stapt driftig in de bedrijfsbus en al slappend en met een hoop drift rist hij hem naar de achterplaats, de bakwagen erachteraan denderend. Vanachter het raam van de "kantine" wordt het toeschouwende commentaar al gegeven.

Nadat hij hem tot stilstand heeft gebracht, klapt hij driftig het portier dicht.

Tijd om naar huis te gaan.

Als na het avondeten mijn vader weer naar de schuur, gaat praat ik nog na met mijn moeder over de stand van zaken.

Over Samira bijvoorbeeld, wat ze over haar leven heeft vertelt. Daar schrikt mijn moeder wel van, want het was wel een leerling van haar geweest.

Het gaat nu eigenlijk alleen maar over meisjes eigenlijk.

Mijn ouders hebben me nooit met een meisje thuis zien komen en ergens vind ik dat nog altijd jammer... daar waar ik me er voorheen nog voor zou schamen.

Dat moment dat je als een soort opvolger of concurrent van je ouders optreedt. Daar waar mijn ouders onder elkaar samen

alles eruit konden halen wat erin zat. Seks, liefde, intimiteit... Praten over meisjes lijkt al als een soort trots te zijn dat ik alvast aan mijn moeder kan meegeven. In ieder geval om mijn moeder bekend te maken dat ik me er echt wel mee bezig hou en wat ik allemaal wens... maar ook waar de grenzen misschien liggen.

'En ja toch...' zeg ik. 'Ik kom nog genoeg meiden van veertien of vijftien tegen... en ja, sommige vind ik ook best nog wel leuk.'

'Ja, maar dat is toch niet erg?' zegt mijn moeder. 'Je kan als vrienden beginnen en dat later omzetten in liefde.'

'Maar er is momenteel ook een meisje die steeds met me vleit. Het begon met een opmerking onder mijn foto op Hyves. Ze ziet er echt erg leuk en lief uit, maarja... ze is wel twaalf.'

'Ja, maar twaalf is wel heel erg jong.' zegt mijn moeder. 'Dan ben je echt nog een kind.'

'Ja, dat is wel zo'n moment dat je denkt van: hoe moet ik ermee omgaan? Ik heb het haar ook gezegd dat ik wel iemand van negentien ben en ik wil best wel met haar praten. Maar voor de rest wacht ik wel nog even drie vier jaar.'

Mijn moeder blijft nog wel nuchter. Dat is wat ik wel nodig heb, ten opzichte van het slechts op getallen blijven richten.

'Gewoon communiceren is niet zo erg.' zegt ze. 'Maar inderdaad... Daar zou ik mee wachten.'

'Zo dacht ik er ook over.'

Diezelfde avond.

Mijn kamer, de enkele schemerlampen reflecterend op de schuine bruin gelakte daken, de regen op de Veluxramen... en toch een veilig en warm gevoel. Ik moet denken aan Let The Right One In.

Oskar die het slachtoffer is van pestkoppen, en er in eerste

instantie helemaal alleen voor staat... totdat Eli in zijn leven komt. Eli het vampierenmeisje.

Datzelfde gevoel lijkt ik nu met Samira te hebben.

En dat terwijl ze maar nog steeds niet weet wie ik van de basisschool ben; laat staan dat ze mijn moeder niet meer kent, waar ze nota bene les van heeft gekregen.

En toch staan we dichterbij elkaar dan je zou denken. En hoe snel is dat wel niet gegaan?

De koude wereld buiten, die ik zo warm mogelijk probeer te houden om de positiviteit vast te houden. De koude wereld waarin ik altijd ongelijk lijkt te hebben omdat dat aan mijn naïviteit en leeftijd zou moeten liggen. Dat het misschien mijn eigen schuld is dat ik reacties oproep, gewoon omdat ik volgens zowel Google als de boekjes iets zou moeten hebben. Maar bij Samira, lijkt ik me te kunnen uiten en lijken we elkaar te kunnen verstaan. Misschien omdat er nog meer onderliggende zaken naar boven komen... en het gesprek bijna lijkt te escaleren.

Eventjes terugspoelen...

De gesprekken gingen dieper en werden steeds persoonlijker. Dan probeer ik voorzichtig mijn jeugdzonde op een ander, dan wel niet fictief persoon af te schuiven om te kijken hoe Samira daarop reageert. Om te kijken of zij ook zo is.

De ouders van diegene zijn schuldig, is haar motto. Zij hadden dan beter moeten opvoeden. Tsja, ben ik het daar wel echt mee eens? Maar ze spreekt gelukkig niet over moord en doodslag. Dan praten we steeds meer over seks en deelt ze wel wat hele buitensporige ervaringen mee. Hoe ze van het ene maatje naar het andere ging; de oudste was zelfs 32.

En nu wil ze wel eens weten hoe dat bij mij zit.

Ik vertel daarbij over mijn bezoek bij een parenclub. Je raadt nooit met wie... Het was op verzoek van Erics moeder omdat

we inmiddels achttien waren en wel eens ontmaagd wilden worden. Daarover later meer... Misschien... Maar ik schaamde me voor mijn ervaring, verricht door een vrouw waarvan ik de leeftijd niet weet... maar misschien te oud voor me was. En dat ik die schaamte probeerde weg te werken door naar de hoeren te gaan om er eentje van mijn eigen leeftijd te zoeken; veronderstellend dat het me in het gewone leven nooit zou lukken. En dit was dus als een dikke middelvinger. Ik weet waar die middelvinger voor bestemd was... maar weet Samira dat wel?

Ja, wees er maar trots op, viespeuk.

18 jaar... Dan hoor je toch beter te weten?

Ik zweer je, dit is echt ziek!! (Zo'n boze roodgloeiende smiley erbij.)

Een fout... Ik vrees dat ik iets moet recht gaan zetten.

Ik lieg maar dat het bij die ene keer was gebleven, maar dat het toch ook niet zo heel raar is? Er zijn zelfs gescheiden mannen van dertig die soms naar de hoeren gingen... en vrienden van mij die na een breuk wat intimiteit zochten... Laat staan dat ik die intimiteit nooit zelf meemaak.

Maar dan komt de aap uit de mouw.

Hallo, ik was zelf slachtoffer. Ik denk, ik maak me verliefd, en kom in een net terecht. Niet wetend wat er allemaal gebeurt.

En als je vraagt naar duidelijkheid... Ja, dan krijg je duidelijkheid.

Ik was zelf een hoer geweest! Zo, nu blij?

Wat kan ik anders doen dan medelijden tonen, terwijl ik vaak voor dit soort types gewaarschuwd werd. Maar door wie wordt je gewaarschuwd? Door types die een brandschoon leven leiden en eigenlijk een persoon verder de goot in drijven dan ze al zitten? Wie kiest daarvoor?

Maar dat kan ik beter niet hardop zeggen. Ik mag het misschien

niet eens denken, omdat ik vast weer ongelijk heb.

Je mag blij zijn...

Wat dan?

Dat ik net even tot tien heb geteld, en dat jij zo'n goede vriend bent, anders was je nu een vriend kwijtgeraakt.

En zo neemt het gesprek, omdat ik alleen maar meer wil weten. Slachtoffer van een loverboy, in een garagebox werken en dat was de reden dat ze opgesloten zat bij Bureau Jeugdzorg.

Om tegen zichzelf beschermd te worden.

Oké, dus eerst zit je in de hel en word je aan alle kanten misbruikt. En om dan tegen jezelf beschermd te worden wordt niet de dader opgesloten maar het slachtoffer.

Maar dat kan ik beter niet hardop zeggen. Ik mag het misschien niet eens denken, omdat ik vast weer ongelijk heb.

Maar naarmate de gesprek vordert heeft ze het ook over types die wel daadwerkelijk vrijwillig in de prostitutie zitten en vraagt ze zelfs hoeveel ik heb moeten betalen.

Op de Achterdam in Alkmaar betaal je 35 euro.

De gesprekken gaan nog door en lijken weer de goede kant op te gaan.

Totdat het internet uit dondert.

Heeft mijn vader godverdomme beneden de knop van de verlengsnoer waaraan de router is aangesloten uitgezet.

Ik ben 19 jaar...

Nou, goed luisteren naar de voetstappen die wegvallen, de achterdeur die op slot gedraaid wordt... en moet ik via de keuken, door de bijkeuken naar de computerruimte gaan lopen om de knop van het verlengsnoerkast weer om te zetten.

Ik wil wel nog even afscheid nemen, dat begrijp je toch ook wel?

Nou, dat hele internet weer door laten komen en mezelf weer aanmelden op MSN.

Eenmaal weer online klik ik snel Samira aan. Ze geeft me haastig mee dat ze een mail heeft gestuurd die ik nu niet hoeft te lezen.

En dan wordt de stroom beneden weer uitgeschakeld.
Ongelofelijk...

*

De volgende dag zit Samira's verhaal best wel in mijn hoofd als ik de schoolbus pak, en me onzichtbaar probeer te maken voor bijvoorbeeld de achterbank-gang, waar Jorna natuurlijk heer en meester is.

Op school open ik de mail op de laptop. Ik ben wel benieuwd naar die mail natuurlijk. Met Marcel, Pascal en Chris naast me. Maar ze bemoeien zich met hun eigen computerzaken.

Ik weet niet. Misschien zei ik iets verkeerd, of werd het je te veel. Ik kan het echt begrijpen. Maar zomaar weggaan...

Ik heb dat misschien zelf ook vaak gedaan, maar wat ik nu voorneem is eerst tot tien te tellen.

Jij ging waarschijnlijk weg omdat je dacht dat ik niet serieus was. Nu ik dit hele gesprek teruglees weet ik waarom.

Je zegt dat je niet op je plek zit en eigenlijk wil verhuizen. Maar hoeveel echte vrienden heb je te verliezen als je verhuist. Ik begrijp wel dat je in contact wil blijven met je echte vrienden.

Ik dacht voor jou aan een huis aan de rand van Amsterdam, daar waar het rustig is.

En ik denk dat jij dat nu echt nodig hebt.

Ik kan niet veel oplossingen voor je bedenken. Is het niet

*handig om een kamer te zoeken of een éénpersoonswoning?
Misschien is dat laatste beter, want anders heb je weer gezeik
met je medebewoners.*

*Ik vind dit echt niet leuk
Als ik iets fout zeg, moet je gewoon zeggen dat ik mijn bek
moet houden.
Nu weet ik het echt niet meer...*

Samira

*Zo'n mail heb ik nog nooit in mijn leven gehad. Even om me
heen kijken en terugmailen.*

*Ik was toch wel benieuwd naar dat bericht. Ik kan begrijpen
dat je je zorgen maakte, maar mij vader schakelde de stroom
uit. Toen ik naar beneden ging om het weer aan te zetten om
afscheid van je te kunnen nemen, deed ie het weer.
Echt een gevangenisbewaker.*

*Je hoeft je nergens voor te schamen. Jij bent niet schuldig.
Degene die jou dit hebben aangedaan, die zijn schuldig.
En als het je dwars zit mag je er altijd mee bij mij aan komen.
Het verhaal raakte me wel en ik heb er wel een nachtje wakker
van gelegen. Ik wist niet dat het zo erg was en het zou toch ook
heel slecht van me zijn als ik dan nog boos op je zal worden?
Ik word niet zo snel boos en ik ga ook echt niet op een
beschamende manier over je denken. Je kon er op dat moment
niks aan doen en op je veertiende heb je ook geen wijsheid als
iemand van vijfentwintig. Hier maken ook zoveel mensen een
fout in. Wees blij dat ik de goede ben die voor je neus staat.
Nogmaals, je hoeft je bij mij echt niet te schamen. Ik ben echt*

wel nuchter genoeg om dit soort dingen te snappen. Je was misschien niet zo'n lievertje, en dat was ik op die leeftijd ook niet echt... maar dit hoort je in geen geval te overkomen.

En dan stellen mijn narigheden zowat niks meer voor. We gaan het er nog wel eens over hebben, maar dan niet via dat onrealistische MSN. Ik kom in het paasweekend gewoon even langs en dan hebben we het er nog even over. Ik zal dan ook nog even wat oude foto's meenemen om te kijken of je weet wie ik nou vroeger was. Ik zal ook wel even aan je broer de datum vermelden.

Hou je taai en een dikke zoen van

Caz

Voor de rest is de sfeer in de klas hetzelfde. En ik voel de blokkade om mijn diepe cynisme uit te durven spreken. Jorna vertelt Nick natuurlijk weer dat ik hem op een bepaalde honende manier heb begroet zoals ik mezelf absoluut niet zal herkennen.

Natuurlijk om me weer belachelijk te maken. Maar het zij zo. Maar ik krijg een mail terug van Samira.

Oow, wat erg. Nouja ik dacht aan het gesprek toen ik in bed lag. Ik vind het niet zo heel leuk dat je dat bericht had gelezen, maar jouw reactie na het lezen vind ik geweldig.

Over de stroom... kan gebeuren. :P

En weet je nog toen ik zei: je boft maar dat ik je verder oke vind? Nou, eigenlijk boft ik... met een vriend als jij.

Kus

Samira

In de pauze zoek ik met Marcel, Pascal en Chris we de viszaak weer op, in de lesuren zitten we eigenlijk een beetje onze eigen levens te leiden op de laptops. We krijgen les van Alma, dikke Peet, Yvon; een gefrustreerde viswijf... maar ook Klara, lerares Nederlands, een best wel stoere maar tamme vrouw van 34 jaar.

Marcel weet over Samira. En ook al is hij vrij rechts aangelegd, zegt hij wel dat ze absoluut niet lelijk is als ik haar profiel op Hyves laat zien.

Na schooltijd trek ik weer mijn eigen plan. Meteen naar huis gaan is niks voor mij. Dan blijft er teveel tijd over.

Het regent nog steeds, onder het station door loop ik via de woonwijk naar het centrum. Over de Gedempte Gracht, door het Makado-centrum, op zoek naar dvd's eventueel.

Zal ik voor een vette bek gaan? Nee, dat bewaar ik voor donderdag. Bij de Albert Heijn haal ik een plastic doorzichtig bak met twee koude frikandelbroodjes. Echt scholierenvoedsel, en daar val ik dus nog gewoon onder. Even oppeuzelen en dan besluiten om naar de trein te gaan. Nog steeds regen, inmiddels wordt het donker als ik het Makado-centrum uitloop en dezelfde route terugloop naar het station.

De lantaarnlichten en de koplampen van een passerende auto reflecteren op de natte straatstenen.

Het is best rustgevend. Je denkt aan de nachtrust die je over enkele uren mag ondergaan... om vervolgens de volgende ochtend niet uit te kunnen slapen.

Wat dan best weer klote is.

En ja, goddomme... Het verhaal van Samira.

Door het rustige woonwijkje loop naar de trein, om in Anna

Paulowna te besluiten om de hele weg naar de bushalte in het centrum te gaan belopen. Omdat de aansluiting van trein op bus hier gewoonweg ruk is.

Maar dat is nou eenmaal zoals het is.

Het regent nog steeds als ik van de Stationsweg afsla naar de Nieuweweg. Langs het kerkje, een computerzaak, en vervolgens langs de sloot op de Molenvaart.

Ik begrijp er niks van. Dat zo'n centrum echt twintig minuten van een station vandaan logt.

Eenmaal het centrum gearriveerd haal ik een blikje voor onderweg en ben ik op tijd voor de schoolbus.

Waar brengt zo'n tocht in de regen me toch naartoe?

Naar mijn zolderkamer. Inmiddels het avondeten al achter de kiezen. Naar Samira op MSN. Wederom lijken de uren hier voorbij te vliegen en lijken we steeds dichterbij elkaar te komen.

En ik heb nog een stapel dvd's die ik moet bekijken...

*

Samira... Zonder teveel toelichting te geven over wat ik zou moeten voelen. Ik blijf nog altijd aan Oskar en Eli uit *Let the Right One in* denken. Maar dan nog vraag ik me af welke wereld de realiteit is? De aannames van de botte wereld in mijn omgeving of de warmte van haar?

Nu de sneeuw sinds een week is weggevaagd richten Pieter en ik ons weer wat meer op de groenvoorziening.

Maar motivatie kan ik weinig tonen. Ik weet dat Pieter de enige is die met mij wil samenwerken en dat de rest me minacht. En heel diep van binnen is dat laatste ook de bepaling van mijn motivatie.

Gelukkig is Pieter de beroerdste niet en zijn humor maakt de

stagedagen ergens nog een beetje leefbaar.
Maar dat schoffelen, wat een kutwerk. Niet te geloven.
En wat ik later worden wil, dat weet ik nog steeds niet.
Als iedereen zo bot en racistisch is en word je eerder ontslagen dan je slaagt, dan blijf ik nog liever in mijn eigen bubbel om al die tijdverspilling te voorkomen.
Maar dat kan ik beter niet hardop zeggen. Ik mag het misschien niet eens denken, omdat ik vast weer ongelijk heb.
Zo nu en dan raakt Pieter gepikeerd als hij ziet dat ik met mijn schoffel nog een hoop vast onkruid achterlaat en laat hij zijn frustraties in langdurige monologen op me los.
Thuis, op de computer lijkt Samira op woensdagavond niet aanwezig te zijn en zie ik een kans om weer even een dvd'tje van de stapel te kijken.
De film Falling Down met Michael Douglas als een gewone burger die door de dagelijkse sleur op knappen staat, tot het fatale in. Ja, als je van films zou kunnen leren.
Maarja, films zijn geacteerd; zijn een illusie. Niemand heeft er een boodschap aan.
Op de donderdag trekken we met Ype het bos in. Ja, ook geen werk van jup van het. Ik weet zelf dat dit niet bij me past. Ik weet wat mijn hobby's zijn en waar mijn kennis op gestoeld is. Mijn hoofd zit vol ideeën en elementen die uitgewerkt willen worden. Zaken die veelal worden weggehoond en gestoeld worden op een rijke fantasie.
Sinds een paar weken hebben we overigens een nieuwe leerling; ene Stan Klein. Hij is ook vrij klein en mager, en heeft altijd zijn petje achterstevoren. Het is zo'n type die je wel vaker in de bollenstreek treft. In dit geval de regio Waarland, Tuitjenhorn en Dirkshorn; net zoals Wieringen racistischer dan het zuiden van Amerika.
Maar dat kan ik beter niet hardop zeggen. Ik mag het misschien

niet eens denken, omdat ik vast weer ongelijk heb.

Maar tijdens de lunchpauze lijkt ik op andere gedachten gebracht te worden. Verspreid om het busje heen eten we onze boterham en drinken we de meegebrachte koffie, ik zit in bagageplek met de klapdeur omhoog, de februarizon schijnt door de takken en ik hoor het gepiep van mijn telefoon.

Het is een smsje van een onbekende afzender, maar aan de schrijfstijl te zien is het van Samira. Natuurlijk, dat is nog waar ook. Ik heb haar mijn nummer nog gegeven.

En we hebben eigenlijk nog niks, maar eventjes vergeet ik de types om me heen, die alleen maar kunnen praten over hoeveel ze wel niet geneukt of wie ze op de bek geslagen hebben en hoe kut al die negers, asielzoekers, Turken, Marokkanen en buitenlanders wel niet zijn en dat Geert Wilders aan de macht moet komen.

Als we terug naar school gaan, en ik pak de trein naar Den Helder, mijn rituele snack bij de Snackcounter nadat ik een beetje ben gaan struinen in de winkels...

Dat ik het een beetje rustig aan moet doen heb ik wel geleerd... Ik moet niet happig zijn, geen voorspellingen... en is Samira dan toch ook wel het meisje zoals ik het me in mijn hoofd heb voorgesteld.

Maar zo'n simpel smsje, die ik totaal niet had verwacht...

Wat dat al niet met me kan doen?

Het stelt niks voor, maar het overkomt me nooit dat een meisje mij smst.

Op de vrijdag werken ze bij de gemeente maar halve dagen. De middag hebben we vrij. Pieter was er dit keer niet dus ik reed met Hanro mee naar een klusje. We moeten takken versnipperen. Maar ik mag niet in de buurt van de machine komen.

Op de zaak tref ik Henk en doe ik het toch, misschien omdat de sfeer het toelaat.

'...Ja, Henk, en volgens Pieter was dat afgelopen maandag een hele slechte grap van jou, en moet je dus met je piemel aan de deur gespijkerd worden.'

Henk is er vrij stil van. Vrij van botte en grove commentaar.

'Nou, die piemel is kleiner dan de spijker zelf.' zegt Hanro.

Die avond word ik afgezet bij mijn oude school.

Hoe voelt dat, als iemand van 19... iemand die volwassen zou moeten zijn? Je zou het haast kunnen omschrijven als een soort fase waarin jij les zou kunnen geven. Maar dat zou ook niet professioneel zijn.

Gekleed in een hoodie met graffiti dat alles met Scarface te maken heeft; Tony Montana met zijn M16 met granaatwerper, met zijn gedempte pistool, de koffer met geld, bloedspetters, geklieder... Je zou je bijna een gangstaatje voelen.

Als 19 jarige tref je daar de leraren die jou vroeger nog in de brugklas hebben meegemaakt... Hier en daar tref je andere oud leerlingen, de gymzaal is omgetoverd tot een dansvloer en staat er een veertienjarig gozertje achter de draaitafel. In de aula bevindt zich een soort van zitruimte.

Daar zie ik een bekend meisje zitten, in bijzijn van enkele vrienden waar ik twee jaar geleden nog mee optrok. Nu weet ik wie ze bedoelde met die vriend van zeventien. Niet dat ze een affaire hebben... maar ze kennen elkaar dus blijkbaar omdat ze uit dezelfde straat komen. Is het de zekere Jorg. Iemand waar ik nog vaak in een groep tijdens de schoolpauzes voer ging halen bij de Vomar.

Ik richt me op hem, terwijl ik Zebbie wel soms in mijn ooghoek vast hou... ergens nog twijfelend of dat haar wel echt is.

Wat zou ze denken? Een slanke hunk die een autorijbewijs zou kunnen hebben? In kleding die hij normaliter niet in zijn gewone dagen draagt en zijn haar in een kuif gevormd?

Maar haar gezicht lijkt boekdelen te spreken. Maar wat ziet ze op haar leeftijd in godsnaam in iemand van negentien? Dat oudere jongens interessant zijn, dat weet ik... Maar ze zit in de brugklas en ik ben hier al twee jaar van school.

'Be.... ben... jij Caz?' stottert ze, terwijl ze me aan blijft kijken. En dan gedraag ik me ook zoals ik eigenlijk niet ben. Waar komt mijn gladheid ineens vandaan, daar waar ik vaak niet uit mijn woorden kom?

'Ja, dat ben ik. Jij bent Zebbie toch, nou aangenaam.'

Mijn hand is wel erg groot voor de hare en nu ik haar zo zie lijkt ze zelfs nog kleiner te zijn dan ik me had voorgesteld.

Maar tot een verder dialoog lijkt het niet te komen. Ze lijkt me erg kwetsbaar... dit is een groot contrast dan hoe ze op MSN tegen me praatte.

Logisch ook.

Na enkele uren treffen we elkaar opnieuw. Ze lijkt al die tijd nog niet de dansvloer betreden te hebben. In die tussentijd trok ik er met mijn oude vrienden even op uit. Dingen doen buiten het schoolfeest om, in de wijk, in de late avond. Ik voel de kick er nog wel van, terwijl ik op mijn leeftijd echt wel zonder begeleiding over straat mag lopen. Eric ging ook mee, zijn gelach en uitstraling zou menig mens moeten verjagen, maar dat is hun probleem. Stiekem bier drinken die in de struiken is verstopt, een beetje vervelen op de dansvloer en concluderen dat er per jaar steeds minder bezoekers komen... en steeds meer beveiliging.

En nu zit ik naast die ene Zebbie, met Jorg erbij... en Eric... en lijkt ze wel een stuk losser te zijn. Ze is behoorlijk grofgebeukt ook, zegt bijna in elke zin "fucking", vertelt dat ze uit een

gereformeerd gezin komt...

'Oh, hou alsjeblieft op.' zeg ik. 'Ik heb op een katholieke school gezeten.'

'Nou, mijn vader was heel erg. Ik moest me vaak kleden in van die fucking vodden waar ik me echt fucking voor schaamde. In van die aardappelzakken ofzo...'

'Maar je woont dus nu bij je moeder?'

'Ja...'

'Dus... niet voor niks gescheiden...'

'Ja, zo kan je het noemen.'

'Maar... Zebbie... lijkt me nou niet echt een gereformeerde naam.'

'Maar ik heb echt een kutnaam... Ik schaam me er echt fucking erg voor.'

'Nou, dat je zo vloekt lijkt me al een afkeer tegen de religie.'

'Ja, wat denk jij?'

'Maar hoe heet je dan echt?'

'Oooh shit... Dan zal je me echt fucking hard gaan uitlachen.'

Wat me trouwens opvalt is dat ze Eric, die af en toe ook zijn toevoegingen erin geeft, gewoon neemt zoals hij is en gaat ze er op een respectvolle manier op in. Ik heb dat wel anders meegemaakt.

'Nee hoor...'

'Oké..'

Ze knijpt haar ogen dicht.

'Hendrikje...'

'Hendrikje...' echo ik.

'Ja, echte fucking kindermishandeling om me zo'n kutnaam te geven.'

'Ik vind het wel iets hebben.'

'En dan in combinatie met mijn achternaam. Recht.'

'Hendrikje Recht?'

'Ja...'

'Ik lach toch niet?'

'Mijn broertje hebben ze nog erger gestraft. Die heeft mijn vader Krikje genoemd.'

'Krikje? Nooit van zo'n naam gehoord. Maar nee, dat is wel erg ja.'

'Ja toch?'

Terwijl ik toch wel een in dit niveau een leuk gesprek heb, valt het me op dat ze qua postuur misschien wel drie keer in mijn lichaam past. Hoe het ook went of keert voel je je een soort beschermengel. Ze zou een type zijn die je op je rug zou dragen als het eventjes geen zin heeft om te lopen, of een type dat je als een klein zusje aan je zijde hebt. Iemand om je armen om heen te slaan om het gerust te stellen.

Een dagje strand met haar zou misschien ook niet verkeerd zijn.

Maar het zou mooier zijn als ze wat ouder was.

Na twaalfen zitten we er nog steeds en kom ik ook nog oog in oog met haar moeder en begroet die zelfs.

Buiten staat mijn vader me al op te wachten. Hij heeft een onverwachte verrassing.

Morgen moet ik er vroeg uit, want dan gaan we met Janke boodschappen doen in Duitsland.

En ik had nog een gortsaaie grauwe zaterdag verwacht.

*

Het vroeg opstaan gaat nu wel wat makkelijker. Na wat koffie gedronken te hebben stap ik naast mijn vader in de auto. Het is een mistige en koude dag. Ik heb Samira vanochtend nog even snel een berichtje gestuurd dat ik een dagje in Duitsland zit. Tijd om te vertrekken.

Eerst de hele Afsluitdijk over, en vervolgens de route naar Jankes woonplek maken. Daarvoor moeten we over verschillende boerenweggetjes in Friesland. Janke woont letterlijk in de middle of nowhere. Oudebildtdijk om precies te zijn. Daar waar maar 1 keer per jaar een bus stopt en er verder totaal geen reet te doen is.

Zijn huis bevindt zich samen met een rij andere huizen naast een van grind gemaakte oprijlaan. Ik ben hier al eens eerder geweest. Iets van twee jaar geleden.

In de keuken treffen we hem samen met zijn beste vriend.

De ene Dikke Sil.

Jankes beste vriend... tenminste... Als Dikke Sil er niet bij is dan kan Janke zich wel eens uitlaten over zijn uiterlijk.

Zijn bijnaam zegt natuurlijk al genoeg. Hij heeft kort haar, een bril, psoriasisvlekken op zijn hoofd en ademt altijd met de mond open.

We laten onze auto hier en stappen bij Janke in de Volvo stationwagen. Mijn vader neemt naast hem plaats. Dikke Sil wil naast me op de achterbank zitten maar heeft moeite om in de auto te stappen.

'Nou eehe, Sil, wordt het weer proppen?' zegt Janke luidruchtig.

'Èh.... èh....' kucht hij, als hij zich in de stationwagen wil wringen. Zijn jas ritselt erover.

'Doe effe die stoel naar voren, dibbus...' zegt Janke tegen mijn vader.

'Waar zit ie?... Oh hier...'

Nou, de stoel gaat naar voren en Dikke Sil weet zich dan eindelijk naar binnen te proppen. Hij hijgt erover.

'Ja, je zal wel moe zijn. Van neuken met je Poolse wicht komt zeker ook niks meer terecht?'

'Ach...' zegt Dikke Sil.

Goed, we kunnen vertrekken.

Het is wel een somber uitzicht zo. Zeker als je door de provincie Groningen rijdt. De verhalen van Janke... hoe komt hij er allemaal op? Als ik nou zoals hem zou zijn...

Ja, als ik zoals hem zal zijn, zijn taalgebruik, zijn botte humor, zijn harde hand... dan zal het leven in mijn omgeving een stuk makkelijker zijn en zullen ze me ook niet lastig vallen. Mijn vader weet daar altijd zo lekker in mee te gaan en Dikke Sil lijkt grotendeels niet te bestaan.

Aan de horizon zie ik de windmolens die er wat anders uitzien dan in Nederland; kenmerkend door de rode pilaren. Ik krijg een sms.

Welkom in Duitsland.

Voor Samira ben ik dus nu even niet te bereiken.

Echt veel van Duitsland zal ik vandaag niet gaan zien, want de bestemming is een stadje vlakbij de grens.

Leer om precies te zijn. Ook daar zou ik slechts het grote plein met zijn winkels en voornamelijk de supermarkt zien.

In de verte zie ik een Duitse forensentrein langs sjezen en parkeert Janke de auto in een van de vakken.

Allereerst zoeken we een pinautomaat.

'Hoeveel moet ik pinnen?' vraag ik.

'Nou, eeh... 100 euro, als je dat hebt.' zegt Janke.

Na twee flappen van 50 uit de automaat getrokken te hebben beginnen we te lopen. Dikke Sil laat bij elke stap een puf.

'Nou Sil, niet zo moeilijk hè?' zegt Janke. 'Oh, kijk daar eens... fantastisch.'

Een drankwinkel, bijna zo groot als de Dekamarkt in mijn dorp. De keuze is reuze en ook ik onderneem een poging om een fles drank te komen, maar daar is mijn vader al op tegen.

'Je hebt je straatje nog niet schoongeveegd.' voegt Janke eraan toe.

Oké, dus als je je straatje hebt schoongeveegd, of hoe je het ook noemt... dan is dat een vrijbrief om op je veertigste stoer te lopen doen met drank. Ik voel wat Janke voelt.

Maar dat kan ik beter niet hardop zeggen. Ik mag het misschien niet eens denken, omdat ik vast weer ongelijk heb.

...en omdat ik mijn straatje niet heb schoongeveegd.

Nou, Janke rekent dus een stuk of vier flessen sterke drank af.

Voornamelijk wodka. Toe maar...

En nu is het tijd om naar de supermarkt te gaan. Deze is dan op zijn beurt net zo groot als een gemiddelde Gamma. En het eten is goedkoper... en de keuze is wederom reuze.

We verlaten de winkel met de gekozen artikelen; voornamelijk vleesproducten. Nadat de achterklep is dichtgeklapt nemen we plaats in de auto en heeft Dikke Sil weer moeite met instappen.

'Ja, zo staan we er hier over een jaar nog.' zucht Janke.

Mijn vader moet zijn stoel weer een beetje verzetten en Dikke Sil lijkt in de auto te floepen.

'Jezus zeg...' zegt Janke.

De Volvo schommelt erover.

Janke start de motor en rijdt van het parkeerplein af. Een oude man op een zwarte fiets wil nog even voordringen.

'Joh, donder op, met je fiets die je in de Tweede Wereldoorlog van ons hebt gestolen.' mompelt Janke.

Het wordt donker als we de grens oversteken en via de provincie Groningen naar Friesland terugrijden.

Het is nu vrij stil in de auto, Janke heeft niet veel te melden en concentreert zich nu voornamelijk op de weg.

Weer eventjes denk ik na over mijn huidige status. Nee, het is nog niet helemaal weg. Maar als ik deze situatie vergelijk met

precies een maand geleden, zie je wel een behoorlijke vooruitgang.

Anders ging deze hele rit langs me heen... of lukte het me wellicht niet om mee te gaan.

In Friesland rijden we naar de plek waar Janke woont. Het is aardedonker om ons heen en eenmaal in het gehucht is er enig vorm van licht.

Hij rijdt zijn auto via het grindpaadje de dijk af, de oprit op en we stappen uit.

Vreemd. Dikke Sil had in Duitsland minder moeite met uitstappen, maar nu zit hij weer vast.

Janke trekt hem al zuchtend aan zijn arm, en Dikke Sil floept los.

In zijn schuur drinken we een paar biertjes en vervolgens nemen mijn vader en ik onze boodschappen mee en stappen we op naar huis.

De volgende dag komt mijn oudere neef en zijn vrouw langs voor mijn broertjes cadeau. Hij mag de oude Playstation 2 overnemen nu mijn neef toch de Playstation 3 heeft.

Mijn neef heet Steve en zijn vrouw heet Sherylin. 35 en 33 jaar. 'En niet op school gaan opscheppen over die Playstation 2.' zegt Steve. 'Want dan zullen je vriendjes nog altijd gewoon zeggen: "ja maar ik heb een Playstation 3!"'.

Afijn, mijn broertje is blij met zijn nieuwe, nouja oude, cadeau. Er is weer een reden om bier weg te drinken en die avond zitten we gesamenlijk te eten van het spul wat we de vorige dag in Duitsland hebben gekocht. Als Steve en Sherylin weer terug naar huis in Alkmaar gaan is het tijd om mijn MSN te openen. Je weet wel voor wie.

En ze is online. En we beginnen met elkaar te spreken.

En dan lijkt er toch iets te komen.

Ze wil meer worden dan alleen maar vrienden.
Is Samira wel de ideale? Aan de andere kant voelt het ook
overwinnelijk.
Ik wil ook heel graag maar...
...ze zit nog steeds aan de drugs.

*

Op mijn stage is het ook niet veel anders. Behalve dan dat ik
Pieter in de cabine over Samira vertel.
En dat ik weer eens zo eerlijk ben om te vertellen of ik ergens
wel twijfel. Ze zit namelijk aan de pillen.
'Dat is het begin van het eind!' zegt Pieter daarbij. 'Kijk
daarmee uit!'
Ik weet ook over Pieters liefdesleven. Hij is momenteel
gelukkig met een vriendin van zijn eigen leeftijd, maar
ondervind hij heden nog altijd last van zijn vorige huwelijk.
Zeker als het om zijn zoontje gaat.
De rest van de klik doet niet zo vriendelijk tegen me, maar dat
weet je.
We hebben momenteel een klus in een zijweg naast de
Gemeenelandsweg. We moeten in een boomtunnel aan de slag,
een beetje meer uitzicht creëren aan de weerszijden.
Het is een kwestie van het verslepen van takken. De lui van de
sociale dienst zijn er ook bij.
Ook heeft Pieter weer een nieuwe standaard grap die hij om de
zoveel tijd herhaalt.
'Ja-haa, er is weer Kaloba!'
Onlangs kwam er op de radio over dit kruidengeneesmiddel.
Het is maar dat Pieter me eraan herinnert...
De week begint weer en je weet wat je te wachten staat.
In de bus ben je het aanspreekpunt van Jorna... en weet deze

knakker op een een of andere manier ook de brugpiepers tegen me op te zetten.

Ik weet... Ik ben misschien ooit te eerlijk geweest, dus daar zal het aan liggen. Erkenning zoeken, gezien willen worden, iets in die geest.

In de klas de hele dag achter de laptops. Leuke leraren of leraressen... en de ietwat mindere.

In de pauze wederom vis halen.

En thuis op mijn zolderkamer elke avond met Samira spreken.

Ik zie haar nu in levende lijve. Ze heeft sinds kort een webcam.

Dat gezicht. Zo'n poezige blik, haar haren bijna in stekels.

Maar zelf heb ik geen webcam en ik kan haar niet horen.

Zo nu en dan weet ik wel haar lach op te wekken. Het begint voorzichtig, haar wangen bollen op, haar mondhoeken gaan omhoog, maar als ik haar tanden dan zie, zie ik dat die lach over een bepaalde drempel is gekomen.

En ook haar bruine ogen weten gerust te stellen.

En er moet maar een afspraak komen.

Maar blijkbaar zijn haar ouders het er niet mee eens.

Haar geloof, zegt ze in eerste instantie. Je denk als eerste dat ze moslim is, maar ze schijnt mandaeans te zijn. Nooit van gehoord. Het klinkt ook eerder als iets uit Zuidoost Azie dan uit Arabië.

Haar oudste zus heeft het dus blijkbaar moeilijk mee dat we contact hebben. Ja, ik zat wel met haar oudste zus in dezelfde bouw en wat ze nou van me vond, daar heb ik wel aan getwijfeld... En dat zal dan nu wel aan de ouders doorgespeeld zijn.

Die broer lijkt er geen probleem mee te hebben, denk ik...

En haar jongste zusje ook niet. Die nota bene de slaapkamer met haar deelt omdat ze in zo'n flat wonen.

Ik moet er niet aan denken.

Maar er is even goed een optie om af te spreken...
...maar dan moet het stiekem.
Niet dat ik haar dwing... Maar slechts op MSN zijn dingen voor mij niet echt genoeg.
Zeker als het verder zou moeten gaan dan slechts een vriendschap.

*

Die dag dat we in Petten het bos in moeten is het in beginsel verrotte koud. De waterkou van de nabijgelegen zee, ik ga bijna dood. Ik heb misschien al drie vesten aangetrokken en een winterjas, handschoenen... maar dan nog snijdt de kou door mijn lichaam heen. Types gaan er al over klagen maar Ype heeft er geen last van. Het is bijna slavenhandel.
Naarmate de dag vordert en het lunchtijd is lijkt de kou te dalen. We lijken gesplitst te gaan lunchen. Ype zit nog met enkele leerlingen in het bos en ik zit samen met onder andere Stan in het busje te lunchen, die buiten het bos op het looppad geparkeerd staat. Daarachter luncht er eentje in de cabine van de tractor.
Dat Stan er ook eentje is waar geen vriendelijkheid uit te halen valt is ook nu wel duidelijk.
Je gaat je haast afvragen hoeveel vriendelijke mensen in mijn omgeving nog wel overblijven.
Maar dat kan ik beter niet hardop zeggen. Ik mag het misschien niet eens denken, omdat ik vast weer ongelijk heb.
Maar ik laat me er niet bij zitten. Het enige wat je kan doen is om zelf ook de gebraden haan uit te hangen.
Door bijvoorbeeld het busje te starten omdat ik toch al achter het stuur zat te lunchen. De motor gaat aan en het busje schiet een halve meter vooruit.

Ja, geweldig vind ik dat. Zolang ik maar niet de braafste zal zijn.

En daarna doe ik het weer.

Niet veel later zitten er twee van die gasten met het schuifraampje te kloten. Eentje staat buiten, ik weet niet wat er allemaal precies gebeurt, maar op den duur vliegt de hele zijraam aan diggelen.

Ene Jakob, de betrokkene in deze kwestie, lijkt in shock te zijn.

En van het een komt het ander. De gene van de tractor wil kijken wat er aan de hand is, maar sluit de deur terwijl de sleutel nog in het contact zit.

Ik doe er ook mijn sensationele duit bij in de zak door naar de gesprongen raam te gaan wijzen en oooooooh te roepen.

Achja, laat je gaan...

Ja, en dan is het toch weer tijd om terug naar de werkplek te gaan en loop ik Ype tegemoet, die inmiddels al is ingeseind.

Als ik nog zoiets flik ben ik de lul.

De tractor hebben we weer open kunnen krijgen met een reservesleutel. Voor deze keer zit ik met de bestuurder en een andere cursist in de cabine. Ook wel eens leuk.

Eerst naar het ouderlijk huis van Ype om de plek van het gesprongen raam met een zeil te bedekken, om vervolgens binnendoor terug naar Schagen te rijden terwijl Ype met het busje gesplitst is.

Hobbelend over de rurale wegen, van Burgerbrug, langs Sint Maarten.

Er is vandaag eigenlijk al te veel gekke shit gebeurd dat het bijna niet meer lukt om die akelige woelingen te voelen.

Goed gedaan, Caz.

Eenmaal terug op de groenplaats van school bied ik nog een keer mijn excuus aan aan Ype en zeg ik dat het om een grap

ging.

'Dat zijn geen grappen, Caz...' zegt hij daarop.

De trein naar Den Helder pakken, een happie eten bij De Snackcounter en merken dat het steeds langer licht blijft.

Ohja, en nu ik hier toch ben...

Mijn ouders hebben me er vaak voor gewaarschuwd, maar in de V&D schaf ik toch maar een webcam aan.

Op dat ogenblik krijg ik een sms van Samira.

Warrig taalgebruik. Volgens het bericht zou ze momenteel in een drugstrip zitten die net zo goed is als seks met mij.

Eh... Oké...

Een paar uur later ben ik toch wel blij dat we nu elkaar via de cam in levende lijve kunnen zien. Ik blijf maar twijfelen over mijn gezicht. Ik moet er toch alles behalve knap uit zien.

Ze lijkt helemaal te zweven en heen en weer te kronkelen voor de webcam, haar ogen half dicht, een lach op haar gezicht.

Maar de drugs lijkt al bijna te zijn uitgewerkt.

Maarja, ze weet dat ik tegen harddrugs ben.

Maar het volgende schijnt er toch nog van te komen.

Gisteren kwam ze met een soort rollenspel, dat moest slaan op een soort sprookje.

Iets met de ridder en de prinses... En ik was de ridder.

Maar let wel op... ik was naakt. En al naakt moest ik haar in het bos gaan zoeken; de plek vinden waar ze gevangen zat.

Toen moest ik een verhaal verzinnen en ik zette haar neer als een lief klein zwart katje (baserend op haar haarkleur, haar gezicht en karakter) en ik was de draak.

Ja, maar dat vond ze niet eerlijk. Zij als klein katje tegen zo'n grote gevaarlijke draak als ik.

Maar vandaag lijkt ze er niet meer om heen te draaien.

Ze wil me snoeihard neuken.
Als ik een alinea in één zin mag kneden.

*

Ik leer hier een wereld kennen. Na bijna het gros van mijn leven slechts de wereld en zijn routines van de kop van Noord-Holland voorgeschoteld te krijgen. Ik ga ervan uit dat er in de stedelijke gebieden een wereld bestaat waarin dingen veel toegankelijker zijn.

Volgens Samira schijnt het gewoon te kunnen. Op haar school zitten ook genoeg “seksmaatjes”. Jongens die gewoon soms met hun klasgenootjes een wip maken als het uitkomt. Dingen die alleen maar in mijn rukfantasieën plaatsvinden.

En dat het nog waar is ook...

Zonder dat zoetsappige gedoe. De voorbeelden die ik op mijn middelbare school hebben gezien. Tenenkrommend, stuitend, beschamend... en vooral onderdanig. Alsof een liefde en zijn wil en wensen daarin moesten afhangen van hoe of wat de omgeving dacht. Alsof het om de eindeloze bevestigingen draaide. Wie bepaalt er nou wanneer je mag vozen, tongzoenen of gaat neuken?

En je kan er ook niet om heen draaien.

Ik ben gewoon nog jong. Veel van mijn leeftijdsgenoten willen blijkbaar al heel snel veertig zijn.

En Samira zou dus het liefst veel eerder af willen spreken dan het paasweekend dat nog op een theevisitatie zou moeten gaan lijken.

Maar of ik erover op ga scheppen op school? Ik weet het niet. Ik zou het misschien wel heel disrespectvol voor Samira vinden.

Maar op deze zaterdag is ze niet aanwezig op MSN. Naar haar zeggen schijnt ze bij een vriendin te zitten om naar de klote te gaan ofzoiets.

En zo heb ik vanavond ook weer wat te doen in Schagen. Het is een mooie dag in februari en ik kan eigenlijk op mijn laptop niks anders doen dan nieuwe muziek ontdekken op Youtube.

Alles is begonnen bij Boards of Canada, en de namen die ik mezelf laat voorschotelen worden voor de gemiddelde luisteraar steeds onbekender en vreemder.

Ken je bijvoorbeeld Casino Versus Japan? Nee? Dat dacht ik al. Je loopt niet achter, maar je weet ook niet wat je mist.

Casino Versus Japan is een éénmansproject van de zekere Erik Kowalski. Zo'n naam zal je anderzijds wel weer erg bekend in de oren klinken. Geboren in 1973, maar op portretten die je van hem op Musicmeter, Wikipedia of Google Afbeeldingen tegenkomt lijkt de artiest nog gewoon op een jongeman. Ik ken hem vanaf de afgelopen zomer, maar nu lijkt ik me weer volop in hem te verdiepen.

De euforie en het potige gebeuk bij It's Very Sunny (met het bijbehorende treinencompilatiefilmpje op Youtube)... en wat te denken van Where to?/What for? Een hysterisch synth-gejank, terwijl er op de achtergrond zo'n passieve downtempo-ritme meedeint. Een scheve maar daardoor zo'n heerlijke combinatie. Ik kan er wel wat mee in mijn hoofd.

Zijn dubbele album Hitori + Kaiso lijkt nu voornamelijk bij mij de aandacht te trekken. Het album is gepubliceerd in 2004; hetzelfde jaar dat ik met mijn moeder de zomertoer naar 's-Hertogenbosch deed, om te beginnen.

Bij de tonen van de nummers lukt het me om de herinneringen uit dat jaar, zowel dat uitje, als wat er voornamelijk in de eerste twee kwartalen gebeurde, op te roepen.

Glossy Triad, There Will always be Love... maar ook zeker Night in April.

De brugklas, de familiale sfeer, de schoolvakanties, schoolkamp Texel... en uiteindelijk de zomertoer als kers op de taart.

Er vormen toch nog wel enige storingen en pijnlijke gniepjes in mijn ziel... Maar het lukt... Het komt steeds beter door. Het gaat wederom de goede kant op.

Nog even een recensie op Moviemeter posten, een berichtje naar Nils sturen... en de uren aftellen tot ik de bus kan pakken. De nummertjes van Casino Versus Japan blijven hangen terwijl ik bepaalde tonen of ritmes steeds terugspoel. Het creëert werelden in mijn hoofd, die alleen ik begrijp.

Tijd om naar de bus te gaan. Het is nog licht en een scherp winterzonnetje hangt in de lucht. Ja, dat is nog waar ook; de dagen worden langer. Lopend over de weg van de Molenakker, langs het tankstation, de N99 achter de moestuinen in het zicht... een plastic tas met een fles wodka en een doos Merci.

En ik draag een bontmuts. Gewoon om te laten zien...

Als ik de bushalte arriveer word ik gebeld. Het is Samira.

Het is al duidelijk... Aan de andere kant van de lijn is het drank al flink aan het vloeien en heeft ze lol met haar vriendin.

Ik krijg haar zelfs nog aan de lijn. Leuk kennis te maken, maar de bus arriveert en ik moet een kaartje kopen en zoek ik een plek uit.

Kijkend naar de lage winterzon die in het Amstelmeer reflecteert en in Den Helder de trein naar Schagen pakken.

Onderweg naar Ewouts huis word ik weer gebeld door Samira.

Ja, nog altijd dronken. Ik hoor haar geforceerde lach; ze zit er aardig doorheen. Ze wil alleen even zeggen dat ze van me leuk vindt. Dat zei ze hiervoor ook al.

Aangekomen bij Ewout in de wijk Muggenburg. Hij woont bij zijn moeder. Omdat ik hier mag logeren overhandig ik een doos Merci-chocolaatjes... op verzoek van mijn moeder.

Maar volgens haar had dat helemaal niet hoeven, maar toch bedankt.

Even later hang ik met Ewout op zijn slaapkamer en deel ik de stand van zaken. Natuurlijk over Samira. Ik kan het niet laten om te vertellen over haar situatie. Waarschijnlijk omdat het wel zaken zijn die je kwijt moet.

Ewout twijfelt over de echtheid.

'Misschien heeft ze die brieven van jeugdzorg wel zelf overgetypt.'

Dat moet ik ook nog meegeven. De afgelopen week liet ze via de webcam de brieven uit haar dossier zien, zodat ik het daadwerkelijk kon geloven.

'Misschien...' zeg ik. 'Is het wel zo dat er tegenwoordig zoveel meisjes zijn die liegen over hun misbruikverleden...'

'Zonder twijfel.' zegt Ewout. 'Maar wie spreekt de waarheid?'

Dan word ik opnieuw gebeld door Samira.

Inmiddels is het donker en verkiezen Ewout en ik de MC Donalds op de Witte Paal voor het avondeten. Niet mijn favoriete tent moet ik zeggen, gezien de inhoud en de prijzen. Maar het vult.

Word ik weer gebeld door Samira. Nog dronken'der'...

Ze schijnt nu met haar vriendin porno te kijken ofzoiets.

'Geef es effe...' zegt Ewout ginnegappend.

Maar dan heeft ze alweer opgehangen.

Na het eten is het tijd om naar Frank te lopen.

Frank is een homoseksuele man van 46 jaar. We hebben hem vorig jaar in de groep betrokken op Pierres verjaardag en de

klik was er meteen. Voor mij wijkt hij niet af qua leeftijd omdat hij behoorlijk jeugdig is. Ik denk verder nergens over... Toen ik bij mijn ouders over hem begon kreeg ik weer die typische verhalen waar ik erg moe van word. In eerste instantie zou ik bij hem kunnen logeren, maar dat werd een ongemakkelijke discussie. Ik zou vrijwel met zekerheid kunnen zeggen dat er geen kwaad in de man zit. Maarja, waar doet mijn moeder nou bijvoorbeeld niet kritisch, en mijn vader niet cynisch over? Laat staan vrijwel het gros van de omgeving?...

In de stad zou dat anders moeten zijn...

Door die pleidooien van mijn ouders begon ik, zonder dat ik het wilde en terwijl mijn hoofd het tegenhield, een boeman in Frank te zien, die slechts aan één ding dacht en over grenzen zou gaan.

Maar nu bevinden Ewout en ik ons aan de andere kant van Schagen, in een wijk nabij de spoorwegovergang richting Hoep Noord. Frank ontvangt ons met een hoop euforisch kabaal en in zijn woonkamer is het al bijna een groot feest.

Frank is vrij lang, heeft een normaal postuur en gewaxt gemillimeterd haar.

Zijn woonkamer; twee zitbanken met de deur naar de keuken ertussen, twee salontafels, een breedbeeld-tv waarop een voetbalwedstrijd te zien is, met daaromheen nog vele installaties.

Pierre is er, Phill is er, Kari... en ook ene Jonno. Een gezette gozer uit Breezand met zwart krullend haar. Hij is weer eens even komen aanwippen.

Natuurlijk krijg ik al opmerkingen over mijn bontmuts en uit mijn plastic tas haal ik de fles wodka tevoorschijn...

...zoals Janke dat ook zou doen.

En waar blijft het volgende telefoontje van Samira? Dit zou wel een geschikt moment zijn, gezellig op de luidspreker

bijvoorbeeld... een groot gekkenhuis vanuit zowel Schagen als uit de provincie Utrecht.

Twee meisjes tegen ons jongens en een jongeman van bijna 46. Ik lijk het moment gevonden te hebben om helemaal los te gaan. Ik gebruik daarbij mijn harde stem. Mijn humor is slechts gebaseerd op het willen besmeuren van de oppervlakkigheid in de omgeving en vooral in mijn dorp... het oude zeer...

Eerder leek ik dit maar niet te kunnen, maar mijn humor lijkt door diverse hardnekkige omstandigheden wel gevormd te zijn. Want wat gieren ze het uit van het lachen, vooral Kari hoor je overal bovenuit en ook Frank wil nog een voorste positie hebben.

Nog maar een shotje wodka tussen het bierdrinken door denk? Dit zijn momenten om te kunnen leven. Momenten waar ik zo vaak voor gewaarschuwd wordt.

Dan besluit ik toch maar eens Samira te bellen, terwijl de rest zich op het voetbal richt.

Oei... Samira klinkt een stuk minder enthousiast dan een uur geleden.

Zorgen voor morgen...

Nog maar een wodkaatje.

Nou, het is een uur of twaalf, tijd om naar de stad te gaan...

Maar Frank en ik zijn al aardig naar de klote.

Het lijkt al duidelijk te zijn dat Frank en ik elkaar al gevonden hebben, terwijl de rest van onze vrienden nog teveel vragen stellen. Nee, Frank en ik hebben er voor deze keer schijt aan en geven ook niet echt veel om geluidsoverlast.

En hoe moet dat er in mijn geval uitzien met mijn bontmuts?

Via de Nespad en de Mauwestraat lopen we naar het centrum.

Op initiatief van zowel mij als Frank duiken we eerst even de Febo in om een patatje te bestellen en wat uit de muur te

trekken.

Dan zie ik de Schagerkerk dubbel, galmt alles langs me heen...
We beginnen in De Gevel, en na enkele rondjes belanden we
voor het portiek van de Bierkade.

En gaat er nu steeds meer langs me heen.

Op den duur zie ik vaag hoe Ewout op me tekeer gaat...

..ja, wacht even... Ik steek er mijn vinger bij in de lucht.

En dat moet wel kots zijn die maar al te makkelijk over mijn
lippen heen gutst en voor me op de stoep klettert.

Ja, en dan... lopen we over het donkere looppad langs de
Westerweg. Heel vaag concludeer ik dat Ewout niet bepaald
blij is met me.

Dan komen we bij zijn huis aan. Hij gooit zo'n dunne mat op
de grond... Ik heb iets om op te slapen. Door de alcohol lijkt ik
minder last van de harde vloer te hebben.

Om vervolgens die ochtend met een kater wakker te worden en
ik even later wat meer van die boze Ewout te zien krijg.

Heb ik hier nou echt in zijn moeders huis gekotst? Op het
toilet?

Ik ontken, want ik weet echt van niks.

Dat ik op de stoep van De Bierkade de boel heb laten lopen
weet ik nog wel. Afijn.

Tijd om naar beneden te gaan. Mijn bontmuts hangt netjes aan
een haak van de kapstok en van zijn moeder moet ik het nog
een keertje na horen.

Ik kan het niet geloven. Ik herinner me er echt helemaal niks
meer van.

Maar afijn, zijn moeder schijnt niet boos te zijn, zoals ik het me
wel zou hebben voorgesteld.

In plaats daarvan hebben we met zijn drieën een heel fijn
gesprek aan de tafel, terwijl ik mijn koffie weg slurp en een

boterham weg hap. Ik had volgens Ewout gedacht dat zijn moeder erg streng was.

Ewouts moeder is overigens net zo oud als mijn vader. Ewout is de jongste van de vier, al zit er tussen hem en zijn een a jongste broer een leeftijdsverschil van iets van 20 jaar.

Kort geblondeerd haar, een bril, een typische Nederlandse huisvrouw-look met een strenge rokersstem die nu even niet streng is.

'Zo zie je maar dat praten veel meer oplost.' zegt ze.

En dan is het tijd om te gaan.

Man, wat een koude, grijze dag. Zo'n eentje die je weg wilt slapen. Zie ik hier en daar zelfs vorst?

Ik loop Muggenburg uit en werk me langs de provinciale weg naar het station.

En wat is het koud. Mijn god.

Turend naar het spoor richting Heerhugowaard en verder, die lijkt te verdwijnen in een grijze mist. Ondertussen denk ik aan Samira en voel ik me lichtelijk ongerust. Er klopt iets niet.

Eerst belt ze me om de haverklap in een melige bui op.... maar dat laatste telefoontje klonk niet bepaald hoopvol.

Ik sms haar maar dat ik onderweg naar huis ben. In de verte zie ik de trein arriveren.

Het is niet een trein die hier normaliter rijdt. Het is een DD-AR dubbeldekker die door een locomotief geduwd wordt.

Het stel maakt een wisselbocht naar het reserveperron en komt al piepend tot stilstand terwijl de locomotief tussen zijn gezoem een gedempt gebrul nalaat.

De sfeer in zo'n rijtuig lijkt een stuk donkerder te zijn. Ik neem plaats op zo'n groene stoel en de trein zet zich vervolgens na een fluitsignaal in beweging. Het landschap tussen Schagen en Anna Paulowna... Het heeft vannacht dus lichtelijk gesneeuwd.

Ik krijg een sms van Samira.

Is goed, ik wacht wel... Ik ga wel roken op het balkon tot ik er dood bij neerval...

Aangekomen in Den Helder, nog moe en gevoelig door de wegtrekkende kater stap ik uit. Bij de Albert Heijn op het Julianaplein haal ik een flesje cola voor onderweg en stap vervolgens op de bus.

We zijn weer thuis. De woelingen spelen toch wel weer op als ik mijn moeder in de woonkamer tref. Wat ze over me weet... Maar ik vertel hoe het gisteren gegaan is.

Daarna is het tijd om te douchen en ga ik maar eens na hoe het met Samira is.

Als ik mijn mailbox open tref ik twee e-mails van haar.

Aan de opbouw en taalgebruik te zien was ze al gigantisch ver heen. Iets met porno kijken, dat ze me kankerhard wilt neuken, iets met “oooooh wat heb ik gedaan?”, we gaan neuken tot diep in de nacht, aaaaaaaaahhhh, ik kom klaar, ik wil dat je mijn hart en mijn kut verwarmt.... dat ze me kankererg mist en dat ze zoooooooooo van mij houdt. Gvd gvd gvd gvd ik wil je pakken en hopelijk jij mij ook.

Ja, het staat er allemaal letterlijk.

Oké, en wat is de conclusie nou?

Dat het gelukkig nog wel goed zit tussen ons.

Nu eens dat andere bericht lezen.

Het is een paar uur geleden verzonden...

Maar ik proef hier een soort schuldgevoel die wel behoorlijk diep gaat. Ze heeft dus iets stoms gedaan, stelde haar slaap uit om het niet in haar dromen te hoeven herbeleven... staat er.

En waarschijnlijk zou ik moeten weten wat ze gedaan heeft en ze wil dat ik dit absoluut voor me houdt.

Ja, nou maakt ze me best wel ongerust. Ik zie dat ze online is,

laat ik maar eens ernaar gaan vragen.

Ik tref een getroebleerd meisje. Ze lijkt helemaal overstuur te zijn. Ik maak maar verbinding met de webcam om te laten zien dat ik haar serieus wil nemen en om haar een geruststellende blik toe te werpen.

Ik zie een bleek en vermoeid gezicht aan de andere kant van het kanaal, haar capuchon op haar hoofd.

Maar het schijnt dus voor mij minder erg te zijn dan verwacht. Ze heeft dus vannacht in haar stomdronken bui een beetje lopen rotzooien met die vriendin van haar. Ze waren beïnvloed door die porno die ze gingen kijken... dus.

Ik probeer haar te troosten met enkele voorbeelden uit mijn verleden, maar nee... dit is dus duizend keer erger.

Ze hebben met elkaars kutten tegen elkaar lopen schuren, en getongzoend... Nou, best opwindend... maar oké.

Maar ik schijn mijn toverkrachten te bezitten om haar weer een beetje goed te laten voelen. Ik zeg maar dat ze voor mij nog altijd dezelfde Samira is... wat in werkelijkheid ook gewoon zo is.

Ik zie die lach weer steeds vaker terugkeren op de cam. Ik kijk eigenlijk gewoon tegen zo'n lief engelengezicht aan... die bruine subtiele ogen... Zo'n eentje waar je voor wil gaan.

De gesprekken die we dan uiteindelijk voeren zorgen ervoor dat het zojuist genoemde vergeten wordt.

Tussendoor moet ik naar beneden om te gaan eten... Ze wacht wel even op me.

En eenmaal terug naar boven gaan de gesprekken voort. Ik besluit maar eens over muziek te beginnen. Ze deelt daarbij No Surrender van Kane. Een nummer dat ze toepasselijk vind bij mij... Maar ik vind dat toch niet zo. Daar waar Rain Down Me nog wel een beetje kracht en potentie had, is dit wel erg zoetsappig en nichterig.

Maar dat zeg ik niet tegen haar.

In plaats daarvan ben ik benieuwd wat ze van Boards of Canada vindt.

Ik begin met Roygbiv.

'Dit klinkt wel heel erg goed. Alleen dat "hey" die er de hele tijd tussendoor komt stoort een beetje'

Bij Music is Math vraagt ze of dit niet een microfoon is die langs een kut gaat.

Ik geef bij Skyliner aan dat dit een nummer is die me zoooooo verdrietig maakt.

Een kleine vier minuten later...

Samira: *'Oké, en wat maakt dit nummer jou dan zooooooooo verdrietig?'*

Caz: *'Ik voel iets van gemis... Alsof je iemand moet missen...'*

Samira: *'Ik hoor dat er totaal niet in. Ik vind dit juist heel avontuurlijk en opgewekt klinken.'*

Ik denk dat ik heel lang op dit soort gesprekken heb gewacht...

Op het laatst nemen we op een liefdevolle manier afscheid en gaan we met een gerust hart naar bed.

*

Mijn ouders weten van niks en dat moet ook zo blijven.

Een week later. Ik moet het nu wel gaan doen, ook al zou ik het liever niet willen weten.

Maar het was op een verzoek van Samira. Althans, als ze er nou nooit over begonnen was, dan liep ik er nu niet als een doodsbang jongetje bij.

We begonnen weer over hoe en waar we het zouden gaan doen, maar toen kwam haar serieuze vraag.

Heb je soa's?

Ik reageerde er in eerste instantie een beetje laconiek op, maar

dan komt dat moment. Het moment dat je automatisch Google erbij gaat pakken en gaat uitzoeken waar je een soa van op kan gaan lopen.

Een soa... Dat zal dan nog niet zo erg zijn en die zou ik dan moeten behandelen.

Maar Hiv?

Al die manieren hoe je Hiv kan krijgen. Volgens verschillende informatielijnen zit het ongeluk in het allerkleinste hoekje.

Godverdomme... Stel je voor dat ik het heb.

Ik heb vorig jaar nog wel wat bezoekjes gemaakt op de Achterdam in Alkmaar. Altijd condoom gebruikt, maar die laatste keer in december... Die ene dame die nogal vermoeid overkwam maar vertelde dat ze 26 jaar oud was. Ze smeekte haast aan mij om naar binnen te gaan. Is dat geen slecht teken? Heroïne, besmette naalden.... Of gewoon vermoeid door een ziekte? Maar ik was goedgelovig. En we hebben het wel veilig gedaan, maar niet helemaal.

Ik stelde me de 69 stand voor. Ik heb dus zonder “beflapje” aan haar flamoes gelikt. Ik wist niet eens dat beflapjes bestonden, maar het fokking feit dat ze bestaan, zegt dus dat ik nu wel als de sodemieter een test moet af laten nemen.

Want je zou maar bloedend tandvlees hebben, of een aft... Had ik wel een aft? Ik kan het me niet meer herinneren.

Mijn god! Hoe vertel ik dat mijn ouders? Hoe zal men tegen me op gaan kijken? De pesterijen zullen vernietigend zijn, het cynisme, honen en de botheid van de gemeentelui en van types als Janke.... mijn ouders zullen zowel kwaad als verdrietig zijn en me nooit meer zien zoals ik gewoonlijk was... meiden zullen me met een nog viezere blik gaan ontlopen en eventueel naropen.

En dan sterf ik vroeg.

Ik ben naar de huisarts gegaan. Tegen mijn ouders had ik het

over een andere klacht. Hier kreeg ik zinkzalf voor, maar zag ik ook het moment om mijn andere probleem voor te leggen.

Volgens de huisarts, een vrouw van no nonsense is het door middel van beffen echt (ze zegt het letterlijk) 0,0000000000% dat je daar Hiv van zal op gaan lopen.

Ja, maar wat nou als Google anders zegt? Die dingen zijn toch wel degelijk door deskundigen opgeschreven?

Aften, bloedend tandvlees...

Maar afijn, nu heb ik het verzoek gekregen voor mijn gemoedsrust, moest liegen tegen mijn school en mijn ouders...

En volgende week is het krokusvakantie en heb ik de ontmoeting met Samira. Het is een kans dat er voor het oprapen ligt en ik kan de vakantie nou eenmaal niet verschuiven.

Die donderdag dat ik me ziek had gemeld pak ik de bus naar Den Helder en als een angsthaas enter ik het ziekenhuis en meld me bij de balie. Met een kop vol watten sta ik in de lift naar de afdeling bloedafname. Bij een volgend bureau moet ik mijn verzoek laten zien...

Daar gebeurt het. Zijn die twee vrouwen van de bloedafname wel te vertrouwen?

Ik probeer er nog een onschuldig verhaal van te maken, vragen of je van orale seks ook Hiv kan krijgen en of het ook echt wel nodig is om daarop te testen.

Een serieuze blik die ik krijg toegeworpen... 'Ja, dat is zeker wel nodig...'

Fijn... Bedankt... Dat doet me beter voelen.

Een buisje met een vrij grote naald eraan, waarbij het gaatje zichtbaar is. Ik zou er bijna van moeten flauwvallen, maar ik heb nu echt wel andere dingen aan mijn hoofd.

Het doorzichtige buisje laat zich vol gutsen met, ik gok, een juslepel bloed van mij.

Nu kan ik niet meer terug.